

EL P. JAMES MALLON COMPARTeix EL SEU TESTIMONI DE RENOVACIÓ PASTORAL

D'una pastoral de manteniment a una de missionera

«Les parròquies continuen fent el mateix; volem el canvi però no volem canviar»

«L'Església ha d'estar impregnada per la missió evangelitzadora»

P 4-5

Agusti Codinach

El camí de la Creu

per Càrol Garcia

P 16-17

El dominic Jean-Jacques Pérennès rep el VI Memorial Cassià Just

P 3 i 12

Francesc reivindica els valors cristians d'Europa

P 8

L'Escola Pia celebra a la Seu d'Urgell 400 anys d'història

P 10

Pensant-ho millor

Paga la pena casar-se?

Francesc Riu
Missioner de la
Misericòrdia

Sí, hi ha joves batejats a l'Església catòlica que s'ho pregunten: paga la pena l'esforç que comporta passar per la parròquia, o bé per l'Ajuntament, per tal de formalitzar que volem viure junts i tenir fills? Que no ha passat de moda, això de casar-se? I si en prescindim i tirem pel dret?

Aquests joves que dubten farien bé d'estar al corrent de la manera de pensar del papa Francesc sobre la família. No els faria cap mal llegir les coses que ha escrit sobre la preparació per al matrimoni i, també, sobre l'amor entre els esposos. Potser aquesta lectura dissiparia els seus dubtes sobre els avantatges i els possibles inconvenients del matrimoni.

Plantejo aquesta qüestió perquè han sorprès més d'un les idees que el papa Francesc ha exposat als rectors de parròquies que, a Roma, han participat en un curs de formació sobre el matrimoni i sobre les propostes de preparació dels joves que volen casar-se «per l'Església». Es va trobar amb ells el dia 25 de febrer passat. En el seu discurs, el papa Francesc va invitar aquells rectors a acompanyar amb cura els joves promesos en els cursos que els preparen

per al matrimoni. Els va dir: «Quants, dels joves que s'hi apunten, saben de veritat què significa "matrimoni", que és el signe de la unió de Crist amb l'Església? Ells solen dir que sí, que sí, que això ja ho saben. Però, ho entenen? Hi creuen, en el matrimoni?» I tot seguit va afirmar: «Estic convençut que cal un veritable catecumenat per al sagrament del Matrimoni, i no enllestir-ne la preparació amb un parell de reunions i prou.» Però, de veritat *paga la pena casar-se*? El papa Francesc també els va dir: «Amb estil evangèlic, feu-vos propers i mireu de trobar-vos amb els joves que han optat per conviure sense casar-se. Des del punt de vista espiritual i moral, cal comptar-los entre els més pobres. Seguint els passos del seu Mestre i Senyor, l'Església vol ser una mare que no els abandona, sinó que s'hi apropa i se'n preocupa. També el cor de Crist els estima. Mireu-los amb tendresa i compassió. L'atenció pastoral a aquests joves s'ha de basar en l'Evangeli, i forma part de la vostra tasca de promoció i defensa del sagrament del Matrimoni.»

Reno! El papa Francesc mai no deixa de sorprendre'ns.

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 3 d'abril del 1493: els Reis Catòlics reben Colom, retornat d'Amèrica, a Sant Jeroni de la Murtra.

Zoom

Carme Munté

Des del 1976, la periodista Paloma Gómez Borrero es va dedicar professionalment a informar sobre les notícies del Vaticà. En una entrevista a *Catalunya Cristiana* (desembre 2015) va definir en forma de tuit els tres darrers papes: «Joan Pau II: un huracà benèfic sobre una terra àrida. Benet XVI: molt tímid, un gran cap i una simfonia teològica. Francesc: senzill, càlid i porta la revolució de la tendresa i de la misericòrdia.» Gómez Borrero va morir divendres als 82 anys a Madrid a causa d'una malaltia greu diagnosticada fa només dues setmanes. Ens quedem amb el seu mestratge.

La setmana en tuits

Josep Àngel Saiz @BisbeSaiz

Bisbe de Terrassa

Diòcesis amb seu a Catalunya. Celebració de la Missa a favor de la vida a la Sagrada Família: «L'alegria de l'amor es viu en família»

Eva Fernández @evaenlaradio

Corresponsal de COPE a Itàlia i Vaticà

Hi ha persones que mai no se'n van. Imposible assimilar-ho. Infinit el meu agraïment. #PalomaGómezBorrero sempre et tindrà molt a prop

Pilar Rahola @RaholaOficial

Col·laboradora de «La Vanguardia»

Sam Abrams: «Ara tothom enalteix Joan Sales, quan se'l va marginar brutalment per ser catòlic»

Òscar Camps @campsoscar

Fundador de Proactiva Open Arms

Dia negre, avui només rescatem cadàvers, buscant supervivents de 2 naufragis. Més morts a la xifra de la vergonya

Cardenal Nichols @CardinalNichols

Cardenal arquebisbe de Westminster

Preguem aquesta nit per les víctimes, els seus familiars, per totes les persones afectades per aquest terrible atac i per aquells que hi han respost amb valentia

Santi Vila @SantiVila

Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Catalunya ja té el seu primer ambaixador cultural! A @govern hem concedit Guardó Pau Casals al músic Jordi Savall. L'enhorabona!

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

Europa a Roma

Europa ha estat notícia pel 60è aniversari del Tractat de Roma (25 de març). En una cimera especial, els líders dels 27 països signaven una declaració en què es comprometien a continuar units i a redefinir el projecte. El periodista Joan Ortiz, que ha estat a la capital italiana, valorava positivament el dilluns 27, a les 8.30 des de la *Fórmula Estel*, els missatges «interessants i de compromís». Per contra, recordava que els caps de govern «no acaben d'estar units perquè el Regne Unit, per exemple, ja surt de la Unió». També comentava que «s'ha demanat des del carrer una Europa més social, de les persones, davant la primacia dels guanys econòmics».

Ja el divendres 24, Ràdio Estel havia seguit amb immediatesa l'actualitat sobre la commemoració de Roma, sobretot el discurs del Papa als màxims representants polítics en què Francesc alertava davant «el risc que Europa mori si perd els seus ideals» i «si no recupera la seva humanitat davant els criteris de productivitat». L'informatiu *Diari del Papa* (a les 18.35) i el programa *El Mirador* (19.25), amb Salvador Aragonés, Teresa Carreras i Alexander Golovin, destacaven el missatge del Sant Pare.

Editorial

Comprendre l'islam

Els atemptats a la convivència, les persecucions i els brots d'intolerància religiosa no haurien de fer oblidar la tasca silenciosa d'aquells que des de fa anys treballen a favor del coneixement recíproc i la convivència pacífica entre les religions. Aquest és el cas del dominic fra Jean-Jacques Pérennès (Bretanya francesa, 1949) que acaba de rebre el VI Memorial Cassià Just que atorga la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat per al foment de la trobada entre les tradicions cristiana i islàmica.

Una de les qualitats que més va captivar de la seva intervenció en l'acte de lliurament del guardó fou la seva humilitat: el P. Pérennès no parlava gens d'ell mateix, tot i que té un currículum molt dilatat. Actualment és el director de l'École Biblique et Archéologique Française de Jerusalem, anteriorment es va especialitzar en economia del desenvolupament, va impulsar la creació per als dominics iraquians d'una Open

University i l'Académie de Sciences Humaines a Bagdad, i va contemplar amb dolor la desfeta d'aquestes institucions facilitadores de la trobada entre musulmans i cristians amb motiu de les guerres a l'Iraq i a Síria. Del 2001 al 2004, formà part de l'Institut Dominic d'Estudis Orientals (IDEO) que, seguint una llarga tradició en l'orde dominic, treballa per un millor coneixement i comprensió del món araboislàmic, defugint tota mena de proselitisme i privilegiant la trobada amb la cultura i el treball científic. L'institut és molt a prop de la prestigiosa universitat sunnita d'Al-Azhar, la segona més antiga del món amb funcionament ininterromput, el rector de la qual és l'imam Ahmed el Tayeb, que ja es va entrevistar l'any passat amb el papa Francesc i que serà un dels amfitrions del Bisbe de Roma en el seu proper viatge a Egipte el 28 i el 29 d'abril. Els estudiants i els professors de la Universitat van a estudiar a la Biblioteca de l'Institut.

En aquest número de *Catalunya Cristiana* publiquem l'entrevista al P. Pérennès que li fa la cap de redacció Carme Munté, després de l'esmorzar de treball que, organitzat també per la Direcció d'Afers Religiosos, va comptar entre d'altres personalitats amb l'arquebisbe Joan Josep Omella. Entre altres qüestions d'actualitat, li planteja el de la presència de l'islam en l'educació pública, un tema que és imprescindible d'abordar avui a Catalunya. El P. Pérennès subratlla que «la religió com a fe s'aprèn a la família, a l'església o a la mesquita, mentre que la religió com a cultura s'ha d'aprendre a l'escola». Si no s'implementa, doncs, aquest ensenyament s'està privant d'una formació sòlida un col·lectiu important a Catalunya: no oblidem que avui convivim amb més de mig milió de musulmans. Però també nens i joves d'altres creences tindrien eines per conèixer millor l'islam sempre en l'esguard d'afavorir una bona convivència.

La redacció us proposa

Visita pastoral del Papa a Milà
Fa una crida a viure l'alegria de l'Evangeli
P 7

El pare Llanos, un profeta perplex
Publicat un llibre sobre la vida i obra d'aquest jesuïta
P 25

El Vaticà vist pel corresponsal de Reuters
Ponència del veterà periodista Philip Pullella
P 9

Reptes davant de les tecnologies emergents
Jornada sobre intel·ligència artificial i transhumanisme
P 26

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

La incidència pública de la religió

Sempre hi ha algú interessat a escoltar el qui parla, com també hi ha qui es decideix a dir una paraula en públic. L'apòstol Pau ho viu a Atenes, a l'areòpag, anunciant Jesús mort i ressuscitat, així de clar i a la plaça pública. L'escolta gent religiosa, però tanmateix adoren un Déu desconegut. Una tendència que mostra la set d'espiritualitat que mou el cor humà. Així i tot, l'anunci sempre hi ha estat, tant l'explícit com l'implícit.

Avui, hi ha qui es demana sobre la legitimitat del dret de llibertat religiosa i la vigència de les seves manifestacions. ¿Què voldrà dir, especialment aquests dies sants, que es treguin als carrers unes imatges fent llargs recorreguts pels nostres pobles i ciutats, mostrant el rostre sofrent i desfigurat de Jesús, la passió d'un condemnat a mort i executat a la creu? I, a continuació, l'anunci que és viu, que ha ressuscitat!

Vivim en un Estat no confessional, però la societat, la gent, segueix sent majoritàriament religiosa i això, de fet, ha configurat i continua configurant la nostra cultura. «Es tracta —ens diu el papa Francesc— d'un sa pluralisme que de debò respecti els diferents i els valori com a tals; això no implica una privatització de les religions, amb la pretensió de reduir-les al silenci i a la foscor de la dimensió de la consciència de cadascú, o a la marginalitat del recinte tancat dels temples, sinagogues o mesquites.» Tot l'Evangeli està ple de l'encàrrec de Jesús d'«Aneu i prediqueu!» i, tot seguit, ens adverteix tant del goig d'evangelitzar com de les dificultats que trobarem.

Quan es ridiculitza el fet religiós amb imatges i comentaris irreverents, quan és evident la discriminació dels creients en certs espais públics, es va a favor o en contra del poble? Percebem símptomes d'una societat malalta que no creu del tot en el valor positiu de la laïcitat ni en una democràcia orientada al bé comú i a la pau social. Per això necessitem aprofundir en el diàleg social, on tots puguem aprendre de tots, però sempre en bé de tots.

«Ens preocupem més per l'estructura

El pare James Mallon promou la renovació pastoral per passar de parròquies de manteniment

Joan Piñol

Fotos: Agustí Codinach

L'Església a Catalunya bull de ganes d'evangelització enmig d'una profunda secularització. Les noves generacions de catòlics coneixen de primera mà la necessitat imperiosa d'una renovació pastoral, en especial a les parròquies. James Mallon, sacerdot canadenc nascut a Escòcia el 1969, teòleg i rector de Sant Benet a la ciutat de Halifax (a la costa atlàntica), ha vingut a Barcelona per compartir el seu testimoni de com ha liderat una autèntica transformació pastoral a la seva parròquia, en una regió del Canadà on menys del 10% de la població és catòlica practicant. Enmig d'aquesta secularització, a Sant Benet de Halifax s'hi apleguen uns dos mil fidels cada diumenge, hi ha vuit-cents laics implicats en grups i petites comunitats i un equip de 18 laics contractats per a la missió. Autor del best-seller *Una renovación divina. De una parroquia de mantenimiento a una parroquia misionera* (BAC), aquest sacerdot va animar a confiar que l'Esperit Sant pot transformar una comunitat perquè esdevingui missionera i motor de canvi en l'Església i el món.

Segons vostè, un dels punts centrals de la crisi de fe és la crisi d'identitat. Per què?

El cor d'una crisi d'identitat és no saber qui ets. I si no saps qui ets no sabràs què has de fer, som éssers humans i allò que fem prové d'allò que som. «Jo no tinc una missió, soc una missió», diu el papa Francesc a *l'Evangelii gaudium*. Algú va dir que no és tant que l'Església tingui una missió, sinó que la missió de Jesucrist té una Església.

Què passa quan oblidem aquesta identitat missionera?

Comencem a pensar que la missió és alguna cosa que hauríem de fer o bé que hauríem de pensar o potser una cosa que alguns han de fer o que alguns altres fa molt de temps que feien... No. Tota la dimensió de l'Església ha d'estar impregnada per la missió evangelitzadora: proclamar l'Evangelí, fer deixebles, anar a les perifèries, servir la gent, ser les mans i els peus de Crist. Quan oblida aquesta dimensió missionera, l'Església es converteix en una cosa només relativa a nosaltres.

L'autoreferencialitat de què parla el Papa...

És una de les grans malalties de l'Església d'avui.

És difícil canviar aquesta dinàmica.

Precisament perquè la crisi d'identitat és tan forta, no ens adonem que la tenim. En l'Església hi ha una força centrípeta: per més que miris enfora hi ha una mena de força que t'estira cap endins. Hem d'esforçar-nos molt per fer que l'Església miri enfora. Això és el que fa el Papa: tot el que fa i diu està dirigit als *outsiders*.

Molts pensen que això en el nostre entorn cultural no és possible.

A Espanya això és possible perquè ho he vist en persona. Perquè quan l'Esperit de Déu ve hi ha transformacions, hi ha fruits. Això sí, ho he vist als moviments. Fa dos anys vaig estar a Valladolid [a la Trobada de Nova Evangelització] i em vaig emocionar veient com famílies s'agenollaven davant del Santíssim i entregaven les seves vides a la missió de Crist. Va ser molt emocionant i això va passar aquí. El mateix passa al Canadà, els moviments donen vida a l'Església.

I les parròquies?

La meva passió sempre ha estat: per què això no pot passar en una parròquia? Per què no totes les parròquies de la meva diòcesi fan això? I ara sé que és possible, a la meua parròquia estic veient com està passant.

Però això és a Amèrica, aquí Europa el clima envers la fe és diferent.

Al Canadà, la gent em diu: «No podem fer això perquè no som els Estats Units.» I aquí arribo i em diuen el mateix. Però també hem de pensar que hi ha parròquies dels Estats Units

que són molt grans, amb molts feligresos, però no són missioneres. A més, jo soc canadenc i allà la situació religiosa s'assembla més a la d'Europa que a la dels Estats Units.

La gent té una experiència deformada de la fe?

Quan la gent rebutja el cristianisme estan rebutjant la seva experiència, no la realitat. Normalment la seva visió de la fe és una caricatura d'allò que realment és. Perquè si la versió real és viscuda és molt bonic.

Tampoc no han viscut l'experiència d'una comunitat cristiana viva.

En la majoria de parròquies no hi ha experiència de comunitat. Normalment la gent es reuneix el diumenge per la missa però són estranys entre ells. La majoria dels que venen a missa no coneixen Jesús personalment, no han après a ser deixebles... Per això l'experiència de comunitat és tan important: gent que s'estima, que es preocupen els uns pels altres.

Precisament aquesta inèrcia fa que costi canviar a l'Església.

L'única manera que hi hagi un canvi és canviar. Si seguim fent el de sempre no canviarà res. Al final, això demostra que valorem més els nostres mètodes pastorals que no pas la missió de Jesucrist. Ens preocupem més per la infraestructura i l'estructura més que no pas per la missió de l'Església. Hi ha hagut un canvi bestial en l'entorn cultural i nosaltres no hem canviat la manera d'arribar a la gent. Sense canviar el que creiem, hem de canviar la manera de comunicar-ho.

Aquesta és una temptació d'una part de l'Església: canviar la doctrina per «adaptar-se».

Aquest experiment s'ha dut a terme i no funciona. Les parròquies que van pitjor són les comunitats liberals que han intentat canviar la doctrina de Jesús. No hem de canviar la doctrina sinó començar-la a viure en plenitud. Els bisbes llatinoamericans, a Aparecida (2007), van concloure que la gent que marxava de l'Església no ho feia per una qüestió doctrinal sinó perquè no vivim el que prediquem. Falta experiència de comunitat i un encontre real i personal amb Jesús.

Com heu treballat l'aspecte comunitari?

Cal temps. Nosaltres fem servir com a eina els cursos Alpha. La gent es reuneix en petits grups i després de deu setmanes sopant junts un cop per setmana hi ha una comunitat: ni amb el teu millor amic no et veus tan sovint! Ara mateix tenim dotze grups de petites comunitats que es reuneixen a cases de feligresos i els formen unes 20 o 30 persones cadascun. També tenim una vintena de grupets més petits de 4 a 10 persones. És a dir, tenim uns 800 feligresos en grups petits, en comunitats, dirigits per laics.

Explica que a la seva parròquia passen moltes coses a càrrec de laics sense que vostè se n'assabenti.

«La parròquia ha de ser un espai per créixer i madurar la fe dins d'una comunitat»

«Les parròquies continuen fent el mateix; volem el canvi però no volem canviar»

«No hi ha cap decisió a la meua parròquia que prengui jo sol, és un lideratge compartit i el sacerdot no està aïllat»

que per la missió»

a parròquies missioneres

«La cosa s'està movent, i molt!», explicaven molts dels assistents al Simposi Internacional Reforma i reformes a l'Església organitzat per l'Ateneu Sant Pacià (15-16 de març). Uns 250 inscrits, provinents de totes les diòcesis de Catalunya però també amb gent vinguda des de les Canàries, Madrid o Galícia. El pare James Mallon no només va intervenir en aquest Simposi, també va impartir la segona conferència quaresmal de la basílica de la Concepció de Barcelona, que es va omplir de gom a gom per escoltar-lo el dimecres 15 de març.

M'encanta això i és molt bonic. El laïc no està només cridat a col·laborar amb el clergat. Això seria dir: «Jo tinc la responsabilitat però tu m'ajudaràs.»

Llavors seria corresponsabilitat.

Exacte. Tu tens la mateixa responsabilitat en la missió de l'Església que jo, només que tenim rols diferents. Jo estic ordenat i tu ets batejat però el sagrament essencial en què rebem la missió de Jesús és el baptisme. No necessito delegar la responsabilitat perquè tu ja la tens.

I l'autoritat?

Com a pastor, si tens responsabilitat t'he de delegar autoritat. Imagina que tu estàs a la meua parròquia i t'encarregues d'un grup però cada cop que fas alguna cosa que no m'agrada intervenc i et corregeixo. Al final, deixaràs aquella responsabilitat. Sovint hi ha por de no voler que res vagi malament. Si a la teua parròquia comença a haver-hi vida i creix la comunitat, moltes coses aniran malament però no passa res. Prefereixo que hi hagi vida a la parròquia i coses que surtin malament que no pas una parròquia morta. Si has de començar a ser una parròquia missionera has d'estar disposat a córrer riscos. A l'Església hem d'instaurar la cultura que no passa res si fracassem.

Encara no s'entén la funció exacta del capellà a la parròquia?

Efectivament, l'esquema clàssic és: «Soc catòlic, necessito ajuda, trucaré el capellà.» Només hi ha un sacerdot a la parròquia! És com una família: si tens un fill o dos pots interactuar amb cadascun però quan en tens 8 o 9 s'han d'ajudar entre ells. Això és el

que l'Església ha de fer. Hem de trencar aquesta dependència amb el sacerdot i pensar que ho ha de supervisar tot personalment a la parròquia. Si ho fem així el sacerdot acabarà exhaust i, el més important, el volum real d'atenció serà petit perquè només és una persona que ha de cuidar tothom.

Un dels aspectes centrals de la seva proposta és la importància del lideratge. Això forma part del carisma del capellà?

Sens dubte. El terme «*in persona Christi*» normalment s'aplica a quan presideix els sagraments però la Congregació per al Clergat en un document recent explicava que el sacerdot també actua *in persona Christi* quan predica i quan lidera la comunitat. La qüestió és com liderem! Si lideres només manant no serveix.

Com cal fer-ho?

Per exemple, no hi ha cap decisió a la meua parròquia que jo prengui sol. Tot es comparteix dins d'un equip. He d'escoltar a tothom i ho discutim tot en grup. Ara, jo lidero i si no hi ha un acord decideixo. Però és un lideratge compartit i el sacerdot no està aïllat.

Falta preparació sobre lideratge als seminaris.

Resumint, diria que vam ser entrenats per ser sacerdots a Jerusalem i ara ens trobem a l'exili a Babilònia.

Però fer aquest canvi de xip costa.

Fa dues setmanes estàvem al Consell Presbiteral comentant el futur de la diòcesi i constatant que ens estem enfonsant, però les parròquies segueixen fent el mateix, volem el canvi però no

volem canviar. L'Església és com un addicte, fins que el dolor de quedar-nos com estem no sigui més gran que canviar, seguirem igual. L'Església sempre ha estat a una generació de desaparèixer. Si la fe no es transmet a la següent generació, l'Església mor. Si seguim fent el mateix que abans, desapareixerem.

Quina és la reacció?

Pensem que Déu no deixarà que l'Església mori. Però Jesús ja ens va advertir: «Tot arbre que no dona bon fruit és tallat i llançat al foc.» En molts llocs, l'Església no dona els fruits que ha de donar i per això Déu l'està deixant morir. Fa uns dies un bisbe auxiliar australià havia repulat un tuit meu i vaig veure que era el bisbe titular d'una diòcesi a Líbia que ja no existeix. Déu va deixar que aquella diòcesi morís. Jo no vull que la meua diòcesi de Halifax acabi sent un títol d'un bisbe auxiliar d'un país llunyà.

A les parròquies costa molt acollir els nous cristians.

Hem rebut el manament de Jesús de buscar i ajudar els perduts però la nostra actitud no és acollidora. En les paràboles de l'ovella perduda, la moneda perduda i el fill pròdig, Déu acaba dient: «Celebrem, fem festa.» Però a l'Església hi ha molts germans grans. Quan veiem el nouvingut estem ressentits. No volem unir-nos a la festa.

Quan s'implementa, aquesta renovació pastoral crea tensions?

Ho hem experimentat a la nostra pròpia parròquia. Molta gent va marxar quan vam començar a convidar gent nova, a evangelitzar i a acollir conversos. Hi ha gent que només vol que la parròquia atengui les seves «necessitats espirituals». Tenim una generació de catòlics consumidors. Nosaltres hem creat aquest problema perquè molts sacerdots tenen una dependència mútua amb els laics. Com a pastors, hem de desitjar que els «fills» creixin, madurin i visquin la vida de fe en plenitud, no podem deixar que continuïn sent dependents. La parròquia ha de ser un espai per créixer i madurar en la fe dins d'una comunitat.

També afecta la crisi de vocacions al sacerdoti.

Les vocacions només sorgeixen entre aquells que són deixebles de Jesús, si no fem deixebles, no hi haurà vocacions.

El model pastoral de manteniment allunya vocacions?

Clarament. Els joves que es plantegen la vocació veuen un panorama complicat. Moltes diòcesis continuen sumant parròquies als capellans. Avui en porten una, després dues, tres... Els preveres estan sent sacrificats. Un sacerdot jove de la meua diòcesi em deia que sentia que s'havia casat amb una dona que s'estava morint. Jo vaig entrar al sacerdoti perquè Déu em fes servir per canviar el món! Hi ha dues reaccions. Pots deixar de preocupar-te, la passió mor i et converteixes en un funcionari, com en un matrimoni sense amor. Però si la passió continua viva, llavors hi ha molt dolor.

El vell no acaba de morir i el nou tot just està naixent. Hi ha tensió entre l'esquema pastoral clàssic i aquest més renovador?

Com en tot allò que mor, hi ha un procés de dol amb les seves etapes: negació, ràbia, dolor... Però el Senyor ja està fent néixer quelcom nou. Com diu Isaïes: «Un rebrot naixerà de la soca.» Déu farà això però hem de cooperar amb l'Esperit Sant perquè allò nou acabi de néixer.

«Si has de començar a ser una parròquia missionera has d'estar disposat a córrer riscos i entendre que no passa res si fracassem»

«Hem de trencar la dependència amb el sacerdot i pensar que ho ha de supervisar tot personalment a la parròquia»

«Hi ha hagut un canvi bestial en l'entorn cultural i nosaltres no hem canviat la manera d'arribar a la gent»

Pelegrinatges 17

SICÍLIA

Del 18 al 25 d'abril

EMILIA ROMANA

Del 26 al 30 d'abril

POLÒNIA

Del 29 d'abril al 6 de maig

LA PUGLIA

Del 12 al 16 de juny

El secret més ben guardat

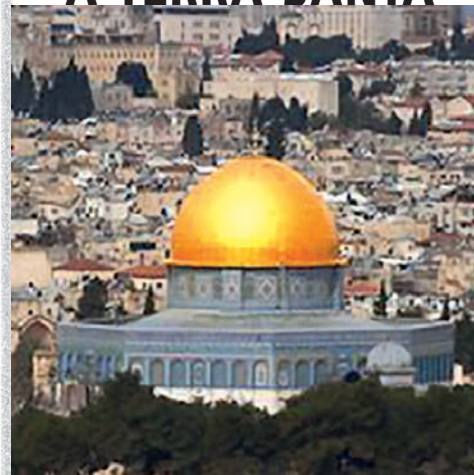
HUNGRIA

Del 2 al 9 de juliol

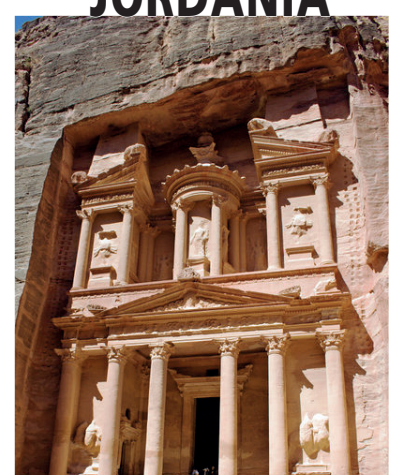
DESCOBRINT LA HUNGRIA IMPERIAL

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 al 27 de juny

ISRAEL I JORDÀNIA

Del 4 al 13 de juliol

www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

MOSCOU-SANT PETERSBURG

El tresor dels tsars

Del 8 al 15 d'agost

NORUEGA

Del 29 de juliol al 5 d'agost

SUD-ÀFRICA

Del 15 al 26 d'octubre

Deixeu-vos enamorar per ÀFRICA i veniu amb el **Club + Amics**, descobrireu la seva cultura, fauna i la seva àmplia flora i els seus meravellosos capvespres.

El Papa crida a viure l'alegria de l'Evangelí i l'esperança cristiana

Visita pastoral a l'arxidiòcesi de Milà

AICA
Ciutat del Vaticà

El dissabte 25 de març el Papa va fer una visita pastoral d'un dia a l'arxidiòcesi de Milà. Va iniciar la seva estada amb una visita al barri de Forlanini, una de les zones més degradades de la ciutat on viuen persones sense prou recursos econòmics, així com un gran nombre de gent gran.

A la missa que va presidir al parc de Monza, prop de Milà, hi van assistir un milió de fidels. Francesc va reflexionar sobre com viure l'alegria de l'Evangelí i l'esperança cristiana, per la qual cosa es va centrar en tres punts: evocar la memòria, la pertinença al poble de Déu i la possibilitat de l'impossible. «Nosaltres som convidats a fer memòria, a mirar el nostre passat per no oblidar d'on venim. Per no oblidar-nos dels nostres avantpassats, dels nostres avis i de tot allò que han passat per arribar on som avui», va recordar.

Per al Pontífex, cal recordar que «som membres del poble de Déu. Un poble format per milers de rostres, històries i procedències, un poble multicultural i multiètnic. Aquesta és una de les nostres riqueses. Un poble així ha d'hostatjar el diferent, integrar-lo amb respecte i creativitat i celebrar la novetat que prové de l'altre».

Segons el Bisbe de Roma, «quan creiem que tot depèn exclusivament de nosaltres restem presoners de les nostres capacitats, de les nostres forces, dels nostres horitzons miops», però «quan ens disposem a deixar-nos ajudar, a deixar-nos aconsellar, quan ens obrim a la gràcia sembla que l'impossible comença a ser realitat». Francesc va assegurar que «Déu continua cercant aliats, continua cercant homes i dones capaços de veure-hi, capaços de fer memòria, de sentir-se part del seu poble per cooperar amb la creativitat de l'Esperit».

En el dia en què l'Església celebrava l'Anunciació, el Papa va assenyalar que «Déu mateix és el qui pren la iniciativa i tria entrar a casa nostra, en les nostres lluites quotidianes, plenes d'ansies i al costat dels nostres desitjos». Aquest anunci «és una alegria que genera vida, que genera esperança» i aquesta alegria «esdevé hospitalitat, misericòrdia envers tothom». Amb tot, va reconèixer que la nostra societat sembla «volar robar-nos l'esperança i l'alegria». I va convidar a «saber perdre el temps» per a la família, per a la comunitat, per a l'amistat, per a la solidaritat i per a la memòria.

Tot recordant Natzaret, va indicar que el nou encontre de Déu amb el seu poble es farà en llocs que no esperem, en els límits, en les perifèries, i va subratllar que «no podem i no volem quedar-nos davant de tantes situacions doloroses com a mers espectadors».

No al «bullying»

Francesc es va trobar amb prop de 70.000 joves acabats de confirmar o que són a punt de rebre aquest sagrament a l'estadi milanès de San Siro. En una trobada animada amb música, actuacions artístiques i lectura

i aprofundiment de l'Evangelí, el Papa va respondre a preguntes d'un jove, un pare i un catequista. I va aprofitar l'ocasió per plantejar un tema que l'amoïna molt: el *bullying*. Per això, va demanar als joves que facin «la promesa al Senyor de no fer mai *bullying* i no permeteu mai que es faci

al vostre col·legi, a la vostra escola, al vostre barri... no us burleu mai, no empeieu mai un company!».

El Pontífex també va voler reivindicar la figura dels avis perquè «tenen saviesa de la vida. Parleu amb els avis, pregunteu-los». Un altre aspecte que va ressaltar va ser el de «jugar amb els amics, perquè jugar fa bé. (...) Perquè quan el joc és net s'aprèn a respectar els altres, a treballar en equip i això ens uneix a Jesús. I si ens barallem amb els amics, cal demanar perdó».

Finalment, va destacar l'educació familiar en la solidaritat: «M'agrada accentuar la importància de l'alegria, de la gratuïtat i cercar altres famílies per viure i compartir la fe com un espai de joia familiar. No hi ha festa sense solidaritat, ni solidaritat sense festa.»

En el marc de la visita pastoral, el Bisbe de Roma va mantenir una trobada al Duomo de Milà amb els sacerdots i consagrats. Els va alertar sobre el perill de la «resignació» i va demanar ajudar els joves en el discerniment, a més d'assegurar que l'alegria és una condició indispensable per evangelitzar.

Francesc va recordar que «no hem de tenir por dels reptes perquè «ens ajuden a fer que la nostra fe no es torni ideològica» i que «l'Església és una experiència multiforme, una, però multiforme».

Novament, va fer referència a l'alegria, perquè «un evangelitzador trist és un evangelitzador que no està convençut que Jesús és alegria, que Jesús et du a l'alegria i que quan et crida et canvia la vida i et dona alegria, t'envia en alegria, en la creu, però en alegria per evangelitzar». Igualment, va assenyalar que no cal tenir por de ser una «minoria».

Esmorzar amb reclusos

El Pontífex va visitar la presó de San Vittore, on va saludar personalment els presos i va menjar amb un centenar d'ells. Un dels presos va saludar el Papa en nom de tots i li va dir que «ens reconeixem privilegiats perquè amb tots els mals que hi ha al món (...) vostè ha volgut dedicar-nos el seu temps. (...) La seva presència és un gran signe d'esperança que ens dona força i ànim».

Els presos van assegurar que volen «renéixer i tornar a través del recorregut de la fe i de la reeducació social, i ser part integrant del món exterior». Van demanar al Papa que pregués per ells «per tal que la societat entengui que (...) també nosaltres som capaços de redimir-nos, (...) d'estimar». També van demanar pregàries perquè «el món polític tingui la valentia d'afrontar i resoldre el més aviat possible els problemes de la reforma de les presons».

Francesc alerta que Europa corre el risc de morir sense ideals

60è aniversari de la firma dels Tractats de Roma

AICA

Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va advertir als líders europeus reunits al palau apostòlic que Europa «corre el risc de morir» si perd ideals com la solidaritat, l'obertura al món i la recerca de pau i desenvolupament. A més, els va demanar que no es limitin a «gestionar la greu crisi migratòria d'aquests anys com si fos només un problema numèric, econòmic o de seguretat».

El Pontífex va rebre 27 caps d'Estat i de govern de la Unió Europea i les seves delegacions en el marc del 60è aniversari de la firma dels Tractats de Roma.

«La por que s'adverteix troba sovint la causa més profunda en la pèrdua d'ideals», va subratllar el Bisbe de Roma. El Papa va defensar que Europa pot trobar «esperança en la solidaritat, que és també l'antídot més eficaç contra els populismes moderns. Els populismes floreixen precisament per l'egoisme, que ens tanca en un cercle estret i asfixiant i no ens permet superar l'estretor dels propis pensaments ni "mirar més enllà"».

Per a Francesc, cal «tornar a pensar en mode europeu, per conjurar el perill d'una grisa uniformitat o el triomf dels particularismes». En aquest sentit, va considerar que «a la política li correspon aquest lideratge ideal, que eviti fer servir les emocions per guanyar el consens, per elaborar, en canvi, amb esperit de solidaritat i subsidiarietat, polítiques que facin créixer tota la Unió Europea en un desenvolupament harmònic, de ma-

nera que el que corre més de pressa doni la mà al que va més a poc a poc, i el que té dificultat s'esforci per assolir el que està al capdavant».

El Pontífex va insistir en el fet que els líders europeus es deixin «provocar» per les paraules, per la passió pel bé comú i per l'actualitat de les idees dels pares d'Europa: «El seu denominador comú ha estat l'esperit de servei, unit a la passió política, i a la consciència que en l'origen de la civilització europea es troba el cristianisme, sense el qual els

PAPA FRANCESC

«Sense el cristianisme els valors occidentals de dignitat, llibertat i justícia es tornen incomprensibles»

valors occidentals de dignitat, llibertat i justícia resulten completament incomprensibles.»

Com va posar en relleu, «els pares fundadors ens recorden que Europa no és un conjunt de normes a complir, o un manual de protocols i procediments a seguir. És una vida, una manera de concebre l'home a partir de la seva dignitat transcendent i inalienable i no només com un conjunt de drets que cal defensar o de pretensions que cal reclamar».

Aprovada la canonització dels pastorets de Fàtima

AICA / Ciutat del Vaticà

El Papa ha aprovat el miracle necessari per a la canonització dels beats Francesc (1908-1919) i Jacinta Marto (1910-1920), beatificats el maig del 2000 per Joan Pau II a Fàtima. Tots dos germans van ser testimonis de les aparicions de la Verge Maria al barri de Cova da Iria, entre maig i octubre del 1917. Són els beats més joves no màrtirs de la història de l'Església. El miracle necessari per a la canonització ha estat el guariment d'un infant nascut al Brasil.

Aportació vaticana a la restauració del Sant Sepulcre

Redacció / Jerusalem

La Custòdia de Terra Santa ha anunciat que el Vaticà ha contribuït amb 500.000 dòlars a la restauració del Sant Sepulcre de Jerusalem per a la nova fase de les obres que afecten l'àrea del voltant de l'Edicle (estructura que dins del santuari conté les restes d'una cova venerada almenys des del segle IV com la tomba de Jesús). Aquesta aportació serà concedida després que les comunitats titulars de l'*statu quo* hagin constituït de comú acord un comitè específic.

D'altra banda, l'equip d'arqueòlegs i experts que han completat amb èxit la restauració de l'Edicle ha advertit que el Sant Sepulcre corre el perill de col·lapsar si no s'apliquen me-

asures adients per consolidar els fonaments inestables. Segons ha declarat a *National Geographic* l'arqueòloga grega Antonia Moropoulou, coordinadora del projecte de restauració que ha finalitzat fa poc, tot el complex del Sant Sepulcre es podria veure amenaçat «per una fallada estructural important». Si això passés, «no seria un procés lent, sinó més aviat catastròfic». Tot el complex està construït, en gran part, sobre una base inestable

de restes d'estructures anteriors, amb un subsol travessat per galeries i canals. El Vaticà també ha ofert 500.000 dòlars per a les obres de restauració que es fan a la basílica de la Nativitat de Betlem.

El Vaticà vist pel corresponsal de Reuters

Philip Pullella recorda que Francesc ja ha creat gairebé un 40% dels cardenals electors

Carme Munté
Barcelona

Al veterà periodista Philip Pullella no li agrada que el defineixin com a vaticanista. I això que fa 37 anys que és corresponsal al Vaticà (33 dels quals per a l'Agència Reuters). «Em sento gairebé ofès si em diuen vaticanista, perquè significa que és l'única cosa que sé fer», explicava el periodista nord-americà en la seva participació, el 17 de març, a la quarta sessió del Seminari de la Fundació Joan Maragall «Comunicació i Religió», coordinat per la periodista Míriam Díez. Per això ell sempre ha buscat la possibilitat de cobrir altres informacions d'Itàlia relacionades amb la política, el crim organitzat o la cultura. En la seva estada a Barcelona, Philip Pullella també va impartir una classe del Diploma en Comunicació i Religió en l'Era Digital (Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura).

No és aquesta, però, l'única apreciació que Pullella va fer en iniciar la seva xerrada. També va fer constar que el periodista catòlic que cobreix les informacions del Vaticà per a un mitjà de comunicació general, com és el seu cas, «abans ha de ser periodista que catòlic». «La manera de treballar ha de ser la mateixa que si cobris les informacions de la Casa Blanca, perquè el Vaticà és una institució religiosa però també política.»

Al llarg de la seva trajectòria, Philip Pullella ha tractat els tres darrers papes (Joan Pau II, Benet XVI i Francesc) i ha cobert gairebé tots els seus viatges. Actiu a Twitter des d'octubre del 2012, odia la xarxa social quan es fa servir per atacar les persones. També afirma que les crítiques al papa Francesc s'han exagerat molt perquè numèricament només es tracta de quatre cardenals. «Francesc ha creat ja el 40% dels cardenals electors, per tant, el canvi que vol per a l'Església dependrà sobretot dels anys que visqui.» «I a mi», ha afegit amb sornegueria, «em sembla que es troba molt bé». «Dos o tres consistoris més i l'Església no pot tornar enrere.»

En aquest sentit, Pullella recorda que el papa Francesc visita les esglésies de la perifèria de Roma, i no les del centre, i això és un simbolisme de com veu l'Església. «Per a ell, el centre no és important.» I davant de l'arribada d'immigrants d'altres religions, tampoc «no veu Europa com una fortalesa cristiana que calgui defensar».

Pel que fa a les reformes empreses pel papa Francesc, el veterà periodista creu que l'oposició de part de la cúria vaticana no respon tant a reticències ideològiques com burocràtiques. Diu

Pullella embarcant a l'avió papal rumb a Cuba (19 setembre 2015).

«Francesc no veu Europa com una fortalesa cristiana que calgui defensar»

Església en sortida

Somnis d'un vell teòleg

«Somiar forma part de l'exercici de la virtut teològica de l'esperança cristiana.» Bonica i certa frase de la introducció del llibre *Sueños de un viejo teólogo*, de Víctor Codina.

Al nostre món somiar no rep el valor que es mereix, quan en realitat tots hauríem de somiar molt més i poder expressar-nos a través dels somnis. No em refereixo als somnis de nit en què no participa de manera activa el nostre conscient, sinó a somiar desperts, i per què no?, a fer-ho de manera que els nostres somnis puguin ser col·lectius i esdevenir aquella utopia que ens possibilita transformar la realitat en què vivim.

Víctor Codina ens diu que se li va acudir somiar molt a la llum del text dels Fets dels Apòstols 2,17: «Abocaré el meu Esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres joves tindran visions, i els vostres vells, somnis.» Ell ens comparteix els seus somnis en vigília, «escrits quan les ombres del dia i de la vida s'allarguen».

Intueixo que en llegir el llibre podrem ser testimonis del fruit que deixa una pregona experiència de Déu i de la vida, la de Víctor Codina, i com la reflexió sobre tot plegat, i una mirada crítica i amorosa, no deixa indiferent i dona lloc a aquest do de saber posar en paraules allò que la vida i la societat clama.

Amb «la perspectiva d'una Església que sigui llum per al món, tingui les portes obertes i surti al carrer», una Església que sigui més ferment que ciment, se'ns regala el text de Víctor i esperem poder assaborir les seves paraules i fer nostres alguns somnis d'una Església en sortida, que acull i consola, una Església que és tendresa al nostre món.

En moltes de les seves paraules veurem plena sintonia amb l'Església que el papa Francesc defensa i en què molts de nosaltres somiem, i volem veure caminar. Una Església més cristiana en una societat més humana.

Tres tipus de periodistes

Amb humor, el veterà corresponsal de Reuters, Philip Pullella, va classificar en tres tipologies els periodistes que cobreixen les notícies del Vaticà. En primer lloc, el que forma part de la «Brigada de Maria», és a dir, aquell periodista catòlic que no es veu amb cor de cobrir escàndols com el de l'IOR (Institut per a les Obres de Religió). El segon grup són els anticlericals, «tot i que han minvat amb el papa Francesc». La tercera tipologia la constitueixen els periodistes imparcials, i en aquest tercer grup sens dubte que s'inclou el mateix Philip Pullella.

que la reforma econòmica està ben implantada. A propòsit de l'ordenació sacerdotal de les dones, considera que és un tema que els dos papes anteriors van donar per tancat. Ara bé, «les dones potser sí que seran ordenades en el futur, però nosaltres ja estarem morts». En qualsevol cas, mentrestant, sí que poden ocupar llocs de responsabilitat al Vaticà i sortir de la zona d'ombra que habitualment ocupen. I pel que fa a l'accés a la comunió per a les persones divorciades i que es troben en situació irregular, diu que es veuran molts moviments en aquesta direcció, però sap que ha d'anar a poc a poc davant de la resistència interna i externa.

Esther Borrego Linares

Urgell

L'Escola Pia celebra 400 anys de servei als infants i joves de tot el món

L'aniversari coincideix amb els 250 anys de canonització del fundador, Josep Calassanç

Àngels Doñate
La Seu d'Urgell

El 25 de març del 1617, un sacerdot vestia a Roma la sotana de la nova Congregació Paulina de l'Escola Pia de la Mare de Déu, somiada per ell mateix per atendre escoles que acollissin els més pobres. Aquest jove es deia Josep Calassanç, havia nascut a Peralta de la Sal i havia arribat a la Ciutat Eterna l'any 1592. Allà, al Trastevere, un dels barris més marginats, va topiar amb una realitat que li canviaria la vida: els nois de carrer. Ningú no se'n volia fer càrrec i Calassanç va acceptar el repte de posar en marxa la primera escola gratuïta i per a tots. Era l'any 1597.

El 25 de març del 2017, quatre segles després, desenes de persones vinculades a l'Escola Pia de Catalunya s'han aplegat per celebrar els 400 anys d'aquest esdeveniment i els 250 anys de la canonització del qui, amb els anys, es convertiria en el patró dels i les mestres.

La celebració ha tingut lloc a la Seu d'Urgell, on Calassanç va treballar com a secretari del capítol de canonges, abans de marxar a Roma. Però també per donar continuïtat a una bella tradició: que des de sempre, quan a Catalunya s'ha celebrat una efemèride de Calassanç, s'ha fet un acte a la Seu.

Malgrat la neu i la pluja, religiosos, alumnes i antics alumnes amb les seves famílies i educadors de l'Escola Pia de Catalunya, acompanyats d'autoritats eclesials i civils, van compartir un matí calassanç i un dinar de celebració amb pastís inclòs.

La Salle de la Seu els va acollir a les 10.30 h. A la sala d'actes, el Pare Provincial, Eduard Pini, va adreçar unes paraules de benvinguda a tota la comunitat i va recordar els que, per culpa del mal temps, no hi havien pogut arribar. Va saludar especialment Albert Batalla, alcalde de la ciutat.

Acte seguit, va començar la primera activitat: tres conferències sobre Calassanç a càrrec d'historiadors i d'experts en el tema. Lluís Obiols, president de l'Institut d'Estudis Comarcals de l'Alt Urgell (2009) i arxiver municipal de la Seu d'Urgell des del 2010, va parlar sobre el context històric de la Seu d'Urgell al segle XVI.

Seguidament, l'escolapi Joan Florensa, responsable de l'Arxiu Provincial de l'Escola Pia de Catalunya (1983) i historiador provincial, es va centrar en l'etapa en què Josep Calassanç va viure a la Seu i els darrers escrits trobats.

Florensa va explicar que Calassanç, segons es demostra pels documents d'aquella època i per la seva feina, «era un sacerdot responsable, que vivia intensament les coses més normals i que exercia bé la feina que li demanaven. Era ben valorat pels canonges i el bisbe

JOAN FLORENSA
«Calassanç era un sacerdot responsable, tenia possibilitats d'ascens però ell volia servir Déu i els germans»

ALBERT BATALLA
«Vull reivindicar el nostre model educatiu, amb la coexistència de centres concertats i públics»

Albert Batalla, durant la seva intervenció, seguit atentament pels conferencians. / Escola Pia

Actuació teatralitzada al claustre de la catedral. / Andreu Clapés

Missa presidida per l'arquebisbe Vives. / Andreu Clapés

el va cridar a viure a palau. Tenia possibilitats d'ascens però ell volia servir Déu i els germans. El que feia era bo, però ell en volia més. La responsabilitat és l'origen de l'acció». Aquest plus el va trobar a Roma anys després.

La darrera xerrada la va fer Miquel Puig, mestre i llicenciat en Història, que va fer una breu cronologia de Calassanç en 10 punts, destacant els moments i aspectes més transcendents com quan decideix fer-se sacerdot o fundar

l'Escola Pia. Va acabar la seva exposició demanant «que no ens manquin moments per fer memòria de qui va dignificar els mestres i l'educació dels infants i joves com ningú no ho havia fet fins llavors».

En finalitzar l'acte, Albert Batalla va anunciar que es posaria una placa a la casa on va residir Josep Calassanç aquells anys (on conflueixen el carrer Major i el carrer Na Panistrera). L'alcalde va reconèixer que «l'Escola Pia ha fet i fa un paper fonamental en l'educació del nostre país. Vivim uns moments molt intensos de debats intensos. Jo volia reivindicar el nostre model educatiu, el de Catalunya, que ha tingut la capacitat de gestar un model propi de coexistència de centres concertats i públics. Model segurament inspirat en el somni del vostre fundador: donar les majors oportunitats als infants i joves d'arreu del món i del nostre país. Hem de mirar cap al futur amb esperança sense oblidar d'on venim».

Un cop finalitzada la primera part de la trobada, els assistents es van traslladar al claustre de la catedral, on uns actors van donar vida al bisbe Andreu Capella, l'empresari i amic del fundador, Antoni Janer, la majordona de la catedral i... fins i tot Josep Calassanç, que els van explicar com era la seva vida i anècdotes que van viure plegats.

Acte seguit, a la mateixa catedral de la qual Calassanç en va ser mestre de cerimònies, presidits pel bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives, i acompanyats per un bon nombre de sacerdots i religiosos i religioses de la Seu, es va celebrar una missa d'acció de gràcies amb el calze del sant, que la comunitat de Peralta de la Sal va cedir per a l'ocasió.

La celebració va finalitzar amb un dinar de germanor i bufant espelmes, desitjant que l'Escola Pia en faci 400 més, acompanyant infants i joves del nostre país.

Barcelona

Actes per viure la Setmana Santa a la Sagrada Família

Es farà un Via Crucis amb llum, música i text a la façana de la Passió

Carme Munté
Barcelona

Amb el concert a càrrec del cor de la Capella Davidica de la catedral de Menorca, el dissabte 1 d'abril, arrenquen els actes que la Sagrada Família ha organitzat amb motiu de la Setmana Santa. «Com a arxidiòcesi, intentem que la gent visqui bé la Setmana Santa, que per a nosaltres és aprofundir en el misteri de la mort i la resurrecció de Jesús», ha constatat el bisbe Sebastià Taltavull en presentar els actes durant una roda de premsa celebrada al claustre Mare de Déu de Montserrat. L'acompanyaven Esteve Camps, president delegat de la Junta Constructora de la Sagrada Família; Antoni Salvador, president del cor de la Capella Davidica, i Isabel Juaneda, directora del cor.

El cor de la Capella Davidica, format per cent cantaires i fundat el 1944, interpreta a la Sagrada Família les peces *Les Sept Paroles du Christ*, de Théodore Dubois, i *Gallia*, de Charles Gounod. Ho fa acompanyat de l'Orquestra de Cambra Illa de Menorca i sota la direcció musical de Salvador Brotons.

Per a Mons. Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i administrador apostòlic de Mallorca, el concert del cor de la Capella Davidica és una fita artística però també personal. «Els meus pares van ser fundadors d'aquesta coral, dels primers cantaires que va tenir», recordava el bisbe. A més, el seu germà Enric n'era el vicepresident fins al moment de la seva mort, fa un any i mig.

Així mateix, la tradicional missa del Diumenge de Rams serà el 9 d'abril a les 12 h presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona. Les invitacions gratuïtes es poden recollir del 3 al 7 d'abril al Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació,

Benedicció de Rams a la Sagrada Família. / Ramon Ripoll

231), de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.

I com a novetat, cal destacar l'activitat «Vine a viure la Passió a la Sagrada Família». Es tracta d'una representació que permet resseguir les estacions del

Via Crucis a través de la il·luminació dels dotze grups escultòrics de Josep Maria Subirachs per a la façana de la Passió. S'acompanya de música i de la locució d'uns textos preparats pel bisbe

Sebastià Taltavull. La representació és gratuïta. Tindrà lloc els dies 10, 11 i 12 d'abril entre les 20 i les 22 h (tres representacions cada dia amb una durada d'entre 10 i 12 minuts).

L'arquebisbe Omella beneeix una de les famílies assistents. / Pep Daudé / Basílica de la Sagrada Família

Les diòcesis catalanes celebren la Jornada per la Vida

Redacció / Barcelona

Les diòcesis catalanes es van aplegar diumenge 26 de març a la basílica de la Sagrada Família per celebrar plegades la Jornada per la Vida amb el lema «L'alegria de l'amor es viu en família.» La missa va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i celebrada per gairebé tots els bisbes catalans. Fins a 3.000 persones de famílies d'arreu de Catalunya es van aplegar en aquesta missa en què l'arquebisbe els va animar a transmetre el seu testimoni a la societat.

Taller familiar de palmes

Per tal que els més petits coneguin el significat de la Setmana Santa, la Sagrada Família ha organitzat una visita guiada i un taller en què poden elaborar la seva palma per al Diumenge de Rams. L'activitat s'adreça a nens i nenes de 6 a 12 anys. El preu és de 5 euros per persona (adults i nens). L'aforament és limitat: màxim 15 nens per taller. Les reserves s'han de fer indicant el dia i l'hora a taller@sagradafamilia.org.

Les darreres sessions són els dies 2 i 8 d'abril, a les 10.30, 12.30 i 16.30 h.
Més informació: www.sagradafamilia.org

Vine a
viure la Passió
a la Sagrada
Família

Il·luminació de la façana

10, 11 i 12 d'abril

Representacions a les 20.30, 21.00 i 21.30 h

c/ de Sardanya

Durada aproximada: 10 minuts

LA SAGRADA FAMÍLIA
ÉS PASSIÓ

#SFésPassió

Barcelona

«A Occident hem oblidat el valor de l'hospitalitat»

El dominic Jean-Jacques Pérennès ha rebut el VI Memorial Cassià Just

Carme Munté

Li agrada parlar més d'encontre que de diàleg interreligiós. Diu que de vegades les paraules són sobreres i poden portar-nos a engany, per això anima a tenir imaginació a l'hora de propiciar trobades d'amistat. «Tenim molts reptes mundials que són comuns a totes les religions», manifesta el dominic Jean-Jacques Pérennès (Bretanya francesa, 1949), que des de fa gairebé dos anys és el director de l'Escola Bíblica i Arqueològica Francesa de Jerusalem (www.ebaf.edu). Vam entrevistar-lo coincidint amb la seva estada a Barcelona per recollir el VI Memorial Cassià Just, que atorga la Direcció General d'Afers Religiosos del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya.

Diu que no està de moda parlar de diàleg perquè hi ha por de perdre la pròpia identitat. L'Església catòlica té por de perdre la seva hegemonia?

Durant segles l'Església catòlica ha estat la realitat religiosa més forta a Europa. Quan era jove, tota la gent del meu poble anava a missa. Avui dia els cristians som una minoria amb pocs joves. Per això, la presència dels musulmans o d'altres religions es veu com un risc. La por ve del fet de sentir-nos fràgils. És a dir, el risc ve més de les nostres fragilitats que de la realitat dels altres. Hem de tornar als documents fundacionals de l'Església catòlica que parlen de diàleg: *Ecclesiam suam, Nostra aetate, Lumen gentium*... És un risc per a nosaltres tancar-nos pel fet de tenir por. Als espais cristians amb més joves, com Taizé, hi ha molta alegria. Els joves no tenen por dels altres, per això poden ser testimonis i missioners de l'amistat.

El papa Francesc és abanderat de sortir a l'encontre dels altres?

Sí, Francesc no té por d'anar a l'encontre dels altres, com quan es va endur al Vaticà refugiats musulmans. El nostre deure és l'acollida. Sabem que és difícil, que cal organitzar-ho bé, posar límits, però hi ha un deure d'acollida. Més enllà de les religions, el que compta és la realitat humana de refugiats.

Vostè ha viscut i treballat a Algèria, Istanbul, el Caire i Jerusalem. Com és ser minoria religiosa?

No ha estat difícil, perquè com a occidental sempre tenia la possibilitat de tornar si hi havia problemes. Ha estat més fàcil per a mi que per als cristians del Pròxim Orient, que viuen situacions més difícils. La meua evolució ha estat interessant perquè viure amb els musulmans m'ha ensenyat la importància de la pregària. Quan el muetzi crida a l'oració, els musulmans ho deixen tot. Ara jo també faig el mateix. També m'ha ensenyat la importància de la confiança en Déu. Els musulmans tenen una expressió, «Glòria a Déu», que la diuen en totes les ocasions, tant

en les bones com en les dolentes. És la certesa que Déu mai no ens abandona, que estem a les seves mans. Un tercer element és la dimensió sagrada de l'hospitalitat, molt pròpia de la cultura dels beduïns. Nosaltres ens n'hem oblidat perquè som massa rics. En els darrers trenta anys hem tingut la pau i el consumisme. Així com en el passat hem construït catedrals, ara construïm centres comercials.

Va treballar amb el dominic Pierre Claverie, bisbe d'Orà assassinat l'any 1996. També coneixia alguns dels monjos trapencs del monestir de Tibhirine, assassinats també el 1996. Quin és el llegat dels màrtirs d'Algèria?

L'element més fort del seu testimoni és que en moments de violència hem de seguir l'exemple de Jesús, que no

«El risc ve més de les nostres fragilitats que de la realitat dels altres»

«En el passat hem construït catedrals, ara construïm centres comercials»

«Els líders de la Universitat d'Al-Azhar tenen interès a entrar al món d'avui»

respon amb violència. Això és el cristianisme. Nosaltres resem per les víctimes però també pels botxins. Vaig formar part de la comissió històrica per a la beatificació dels màrtirs d'Algèria. És impressionant veure quantes pintures, escultures, pel·lícules i frases remetent als màrtirs. Hem plorat molt però també hem viscut una gran alegria, perquè hi ha una fecunditat tremenda en el fet de donar la vida.

L'èxode dels cristians, què suposa per als mateixos musulmans?

És dramàtic. Gràcies a Déu, els fonamentalistes són una minoria però que fa molt de soroll i té una gran capacitat de fer servir els mitjans de comunicació. La dificultat per a la majoria musulmana és fer-se sentir.

És cert que no tenen un magisteri com el dels catòlics, perquè tenen diferents veus. També el seu llenguatge és tradicional, retòric i han d'aprendre a viure al món modern. Conec personalment l'imam de la Universitat d'Al-Azhar, és una persona molt culta, oberta i de tradició sufí, una mística musulmana molt present a Egipte, el Marroc i altres països, però no se sap res d'ells, només es coneix el Daesh. M'alegro molt que el papa Francesc, en el seu viatge a Egipte, visiti la Universitat d'Al-Azhar. Sé que els seus líders tenen interès a entrar al món d'avui i ajudar la seva comunitat a comunicar millor.

Com veu, de fora estant, el laïcisme francès, que reclou el fet religiós en l'esfera privada?

El filòsof francès Marcel Gauchet parla del cristianisme com de «la religió de la sortida de la religió», en el sentit d'una relació personal amb Déu que no significa una situació sociològica determinada. De vegades, però, la nova religió és el laïcisme. En nom de la llibertat i de la tolerància, hi ha una intolerància envers les religions. En el cas dels musulmans, crec que cal respectar les especificitats de cada cultura, alhora que ells també han de comprendre els nostres valors. La dificultat és que identifiquem la gent amb el seu adjectiu, i no amb la seva identitat personal. La dificultat és que vegem més el vel que la persona.

Cal que l'assignatura de Religió sigui present a l'escola pública?

Sí, perquè hi ha dos nivells: la religió com a fe s'aprèn a la família, a l'església o a la mesquita, mentre que la religió com a cultura s'ha d'aprendre a l'escola. Avui dia, un jove que no tingui una mínima cultura religiosa no pot entendre l'art. És important que aprenguem la nostra identitat religiosa però també a dels altres, i que ho visquem plegats.

Contacte amb la pluralitat religiosa catalana

L'endemà del lliurament del VI Memorial Cassià Just, Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, va organitzar un esmorzar al Palau Macaya de Barcelona. Es tractava que el dominic Jean-Jacques Pérennès tingués l'oportunitat de conèixer la riquesa i pluralitat religiosa de Catalunya, però també els llaços d'amistat que s'han creat gràcies a iniciatives de diàleg i de convivència com el GTER (Grup de Treball Estable de Religions), Migra Studium, el Centre Unesco de Catalunya o la mateixa Direcció General d'Afers Religiosos. A l'esmorzar també hi havia l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, que va animar a construir ponts i no fronteres entre pobles, cultures i religions.

«El repte actual és trobar-nos en la diversitat», va dir fra Jean-Jacques Pérennès, «els desafiaments d'Orient són els mateixos que a Occident». En referir-se a les croades i al colonialisme, va reconèixer que «a Occident la gent no entén fins a quin punt les memòries són ferides». I va dir que «avui no està de moda parlar de diàleg perquè hi ha por de perdre la pròpia identitat», i això no obstant, «l'experiència de l'encontre pot ser font d'alegria». En acabar la trobada, el dominic francès es va mostrar esperançat: «Tenim més possibilitats de trobada de les que ens pensem.»

Mn. Pere Oliveras Lapostolet

Edifici que va acollir l'Obra de Formació i Orientació Religiosa i Social dels presos.

Pere Oliveras.

Enric Aymerich
Sacerdot jubilat

L'any 1977 vaig anar de rector a la Mare de Déu dels Dolors, una parròquia molt gran de Sants. Em vaig trobar amb un mossèn, més gran que jo, que vivia a casa seva. Bé, això s'ha d'explicar, perquè a casa seva hi havia tot un grup de gent que sortia de la presó i que Mn. Pere i un grup de gent acollia: tota una comunitat estava recolzant aquesta tasca.

De seguida em vaig fer molt amic seu, i fins em va suplir en el segon i quart dilluns de cada mes, ja que jo sortia a la muntanya amb un grup de mossens. També m'invitava a fer sortides amb ell, com a les ermites del Montsant, per veure i conversar amb totes aquelles ermitanes que en la solitud d'aquells paratges havien trobat Déu.

Mn. Pere era un home contemplatiu, d'oració profunda, feia cada dia dues hores d'oració, i seguia molt de prop els contemplatius, sobretot ermitans.

Era també un home pobre, de vegades fins a l'extrem. Li deien l'apostolet, que era el seu segon cognom o també, i més sovint, el santet. Portava un anorac blau, senzill i vell i unes sandàlies tronades de llargues caminades i sense mitjons. També un home d'Església. Estimava l'Església i no podia sentir-ne parlar malament. Sovint buscava justificacions. I em confessava que molts dels problemes no hi serien si l'Església fos més pobra.

I era sobretot un gran amic dels presos. Visitava sovint les presons i passava llargues hores «amb els seus amics». En aquell temps les presons no estaven organitzades com ara. Per això un problema que el preocupava

era la reinserció. Va omplir casa seva de presos, recent sortits de la presó.

Més tard, va transmetre als amics i veïns, també als joves de les *ultreies*, que es feien a casa seva, la necessitat d'ajudar els presos, i va fer una petita comunitat. L'obra s'anomenaria OFORS: Obra de Formació i Orientació Religiosa i Social dels presos.

Era també un gran liturgista, però no de ritus ni cerimònies, sinó d'allò que havia après i compartit amb el bisbe Tena, company de curs, i que ajudava realment a viure la presència de Déu, de Crist i de l'Església. Era un home de gran austeritat, fins a l'extrem. El dejuni era freqüent a la seva vida, i sovint era el punt més fort de discussió amb les seves col·laboradores, que el renyaven, però era en va. Quan ell estava segur de la decisió que havia pres, res no el podia fer canviar.

Desè aniversari de la mort

Enguany farà 10 anys que Mn. Pere va morir i enguany també es començaran les obres de la casa-centre Mn. Pere Oliveras, a la parròquia on ell va estar batejat: Santa Maria de Sants. La celebració és el 2 d'abril a les sis de la tarda. La presideix Mn. Salvador Bacardit, delegat de Càritas i promotor del Casal Mn. Pere Oliveras.

D'altra banda, el 20 de setembre del 2007 es va introduir el procés de beatificació, que en el seu primer pas és el de les virtuts heroïques. I es van fer també unes estampetes, amb una oració, per demanar-ne la intercessió. Fins ara Déu no s'ha manifestat, però potser perquè no ha estat prou conegut. Encomanem-lo en la preghària i que Déu faci la resta.

Arrelat a Sants

Montserrat Vime Bacardí

El 2 de d'abril del 2007 es va produir el traspàs de mossèn Pere Oliveras Lapostolet. Havia nascut a Barcelona, al carrer de Sants, 214, el 27 d'octubre del 1927. El pare era ferrer. La farga és el que donava fesomia a la casa i sustentava la modesta família. Mossèn Pere va ser un home molt arrelat al barri de Sants, on havia nascut i on va viure i va evangelitzar tota la vida. Tenia un coneixement pròxim, pastoral i profund del barri i de les persones.

De caràcter fort i tenaç, tan bon

punt se li va despertar la vocació, va voler ser sacerdot sant. Es va formar al Seminari Conciliar de Barcelona, del 1940 al 1951. Va rebre l'ordenació de prevere de mans del bisbe Modrego Casaus, amb un bon grup de companys seminaristes, a la parròquia de Sant Josep Oriol, el 4 d'abril del 1951.

La primera destinació va ser de vicari a Sant Joan Maria Vianney i, després, a la parròquia de Santa Maria de Cervelló, a la Barceloneta. Cap a mitjan dècada dels cinquanta ja va quedar lliure de càrrecs parroquials.

Aleshores es va llançar de ple a la jo-

ventut. Moltes vegades va aconseguir, per mitjà del sagrament de la Penitència, refer i reconstruir el seu temple interior. També els més maltractats per la vida van ser aviat objecte de la seva dedicació curosa i constant. L'atenció als presos a Montjuïc (fins que el centre es va tancar) i a la Model va durar tota la vida. Se sentia inclinat a acostar-se amb gran amor i comprensió a qualsevol tipus de feblesa humana.

El gran eix vertebrador era una solidíssima espiritualitat litúrgica. Com a gran centre, la Pasqua, Jesucrist mort i ressuscitat i l'Eucaristia, on tot convergia i font de tota la vida que al seu entorn es desplegava. Procurava injectar-la a tothom.

També van començar a la casa de

Sants les primeres i molt concorregudes *ultreies*: els dijous la casa s'omplia de persones de tota mena. El moviment de Cursets de Cristiandat va ser molt actiu i va durar, exuberant, molts anys.

Cridava l'atenció el gran amor a l'Església, que volia resplendent, sense taca ni arruga, gens aferrada als diners, atractiva per als joves que se'n sentien allunyats, per als quals sentia una autèntica passió.

Una vegada, en l'època de més esplendor, una dona li va dir: «Mossèn Pere, si tots els capellans fossin com vostè, la gent creuria més», i ell va respondre: «El dimoni també m'ho diu, això.» És un testimoni ben eloqüent de la seva netedat evangèlica.

Des del monestir

Una mica de res de no-res

De vegades, durant la missa conventual, sobretot els diumenges, s'escau l'arribada d'algun grup de visitants, normalment gent gran. Sorprenen la manera com entren a l'església, fent molta remor, xerrant, tot i adonar-se de l'espai on es troben, i que hi ha una assemblea pregant. Quan ja no permetem —més enllà de les creences religioses de cadascú— que ens corprengui la quietud i l'espai d'un temple com el de Poblet, vol dir que passa alguna cosa, que han canviat els valors, que se'ns ha esmussat la capacitat de meravellar-nos, de fer silenci, d'escoltar. Des del refector, del qual tinc encomanada la cura, s'escau també que veig desfilar els turistes, pel claustre, i fa una certa basarda quan un grup nombrós s'amuntega davant el cancell de la sala

per guaitar a través dels vidres. No cal dir que, en veure un monjo feinejant, augmenta el to de veu i, qui més qui menys, procura robar-te la intimitat en una instantània fotogràfica. Més que gaudir de l'art, de la noblesa i la saviesa dels espais monacals, es diria que consumeixen monument.

Als monjos també ens passa això. Ens podem convertir en consumidors espirituals, consumidors insaciats de pregàries o de rutines més o menys piadoses. Fins i tot podem convertir en objecte de consum l'altre que hem d'acollir, ja sigui a l'hostatgeria, al confessionari, al correu

electrònic, o en la trobada quotidiana del frec a frec comunitari. Una mirada, ni que sigui d'esquitllentes, cap a l'exterior, cap als visitants, als turistes, ens pot evangelitzar, en el sentit que pot actuar com a crítica i revulsiu. L'humus que nodreix les nostres experiències, els nostres comportaments, les nostres respostes, al capdavant és el mateix, per als de dins i per als de fora. Els monjos estem cridats a ser en l'Església i en el món un espai i una profecia de gratuïtat. Hauríem de reivindicar aquesta economia, viure-la amb sinceritat i proposar-la. Ho vaig pensar simbòlicament el dia que ens posaven una mica de cendra al cap, una mica de res de no-res, que és el que som, al capdavant, si no fem del nostre no-res l'eco de la gratuïtat de Déu.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Pacificar el cor i el món

La pacificació total exigeix un doble moviment: la pacificació interior i l'exterior. Una depèn de l'altra i a la inversa. Només un cor pacificat pot introduir pau en les relacions que estableix, perquè només un cor així irradia vertaderament harmonia i equilibri al seu voltant. Igualment, un cor esquinçat, travessat per una tensió o per un nucli problemàtic, difícilment pot introduir pau al voltant i, per molt que s'hi escarrassi, tard o d'hora, aflora allò que hi ha en ell.

No som éssers totalment transparents, però deixem traslluir allò que portem a dins del cor. La boca parla d'allò que hi ha en el cor, o dit en d'altres paraules, l'exterioritat és un espill de la interioritat. La simulació té un límit i la batalla interior acaba reflectint-se en el gest, en la paraula o en l'obra. Molt sovint, l'obra esdevé

una forma d'evacuar aquesta batalla interior, d'extreure-la fora en forma d'objecte. L'art és un dels modes més clars de canalització de l'instint agressiu, un mode per convertir-lo en energia creativa i en bellesa formal.

En qualsevol cas, la pau no és un procés purament exterior, no depèn, solament, de la justa distribució dels recursos, de les lleis adequades i del govern equitatiu i prudent; depèn substancialment de la pau interior. També cal reconèixer, però, que l'entorn influeix decisivament en la pacificació interior. Viure en un entorn marcat per la competitivitat, per la lluita per l'èxit social i pel reconeixement, per la velocitat com a forma

de vida i per la saturació de missatges, fa realment difícil la pacificació del cor i la serenitat de la ment.

La pacificació del cor és, en definitiva, un llarg procés que depèn de moltes variables, difícils de descriure en la seva totalitat. Depèn, òbviament, del coneixement d'un mateix, però també de l'acceptació dels propis límits i capacitats. Això significa acceptar el propi cos, però també la pròpia ànima. Una persona que no s'accepti, que es refusi permanentment, que estigui en lluita contra si mateixa, difícilment podrà tenir un cor pacificat.

La pacificació exigeix, a la vegada, l'acceptació de la pròpia contingència i, en paraules de Thomas Merton, de la pròpia irrellevància en el món.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Perifèries existencials, no haver estimat mai

«T'estimo molt», diu el petit Ramon a la mare, «però moltíssim, eh!», insisteix, mentre la mare l'estreny contra el pit, li fa un petó i li diu: «Jo també, moltíssim.»

Com es mesura l'amor? Què estimem quan estimem? No en podem tenir ni idea, perquè no forma part de les idees sinó dels sentiments. Tampoc no podem saber si una altra persona estima molt o poc, si ens estima o no, si estima altres persones més o menys. Sí que podem notar si nosaltres estimem, però amb gran sorpresa de vegades, o poca certesa i sense mesurar-ho ni controlar-ho altres vegades.

L'amor no es pot obligar, ni imposar, tampoc no es pot esborrar, però pot educar-se. Les persones podem aprendre a estimar.

L'Andreu fa una mica més d'un any que ha

trenat amb la Sonia després de cinc anys d'estar junts i d'haver fet plans seriosos de família. És molt poc probable que tornin a refer la relació i l'Andreu pateix, li costa molt. Parla molt amb la mare i diu que no creu que ho pugui superar. L'absència se li fa molt dura i a voltes creu que no té forces. Mare i fill han vist fa poc *La millor oferta*, pel·lícula italiana, dirigida per Giuseppe Tornatore l'any 2013, amb música d'Ennio Morricone, que presenta una situació interessant d'un expert en art, Virgil Oldman (Geoffrey Rush), dedicat a les subhastes, molt difícil de tracte i que s'enamora de veritat, aparentment, per primer cop a la vida. «Tota falsificació amaga

quelcom d'autèntic», era una de les seves frases celebrades, que es repeteix al llarg de la pel·lícula. Virgil és una persona cultivada, molt refinada, escrupolosa amb una llarga carrera professional molt reconeguda internacionalment i en la seva intimitat cultiva el plaer de contemplar pintures femenines. La història romàntica fa un gir dramàtic i Virgil sofreix, però ha estimat i segueix estimant.

L'amor no és la persona estimada, no és la història d'amor, és la capacitat d'estimar, és la forma d'estimar. Una persona pot aprendre a estimar al llarg de la vida o pot amargar-se. La persona estimada, les persones, les situacions, són l'escola, són meravelloses oportunitats d'aprendre i posar en pràctica l'amor, de créixer i madurar, d'aprendre a estimar. Sempre el guany és l'amor.

Elisabet Juanola
Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón

Punt de vista

Juanjo Fernández

Escriptor i conferenciant (twitter @juanjofernandez)
Autor de «La pregària de la porta» i «Prequem de la A a la Z» (Ed. Claret)

Quaresma no és quarantena

Quaresma no és «quarantena», no és aïllar-nos, entristir-nos, apagar-nos, arrossegar-nos durant set setmanes... Quaresma és una oportunitat joiosa de preparar-nos, de fer-nos millors, d'enfortir-nos, de renovar-nos, de polir-nos per brillar!

La imatge de la Vella Quaresma, que tan bé ens va per recórrer aquest temps amb els infants, ens hi pot ajudar. «Si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel» (Mt 18,3). Fem-nos com els infants, i arrenquem cada setmana una «pota», però posem-hi una intenció renovadora.

La «pota» de la mandra? Fora!

Recuperem un descans profitós, proposem-nos dormir les hores necessàries, abraçats als nostres éssers estimats. Que així ens despertem frescos i disposats a gaudir de l'activitat d'un nou dia.

La «pota» del mal humor? Fora!

Proposem-nos somriure, que és la goma d'esborrar preocupacions! Somriure, a coneguts i desconeguts! Somriure, que fa més curta la distància entre les persones!

La «pota» de les mentides? Fora!

Comuniquem-nos amb amable sinceritat, diguem el que pensem de veritat, però sense intenció de ferir ningú. Apliquem el THINK («pensa!»): que el que diem sigui veritat (True), ajudi (Helpful), inspire (Inspiring), sigui útil (Necessary) i, sobretot, amable (Kind).

La «pota» de les paraulotes? Fora!

Cultivem el nostre vocabulari, els matisos, la humilitat. Fem un esforç per evitar paraules innecessàriament ofensives, conscients que som exemple per als nostres petits, que ens escolten i ens imiten.

La «pota» de la feina mal feta? Fora!

Esforcem-nos a fer el bé i fer-ho bé, valorem la feina, de tothom —molt especialment dels que tracten amb el públic—, gaudim del nostre treball, posem-hi el cor, i que els nostres talents estiguin al servei dels altres!

La «pota» del desordre? Fora!

Trobem el temps de posar ordre al nostre voltant, tendim a l'austeritat, que l'entorn endreçat ens convidi a l'harmonia, al silenci, a la pregària.

La «pota» de la guerra? Fora!

Anem a les reunions amb voluntat d'arribar a un acord, evitem discussions absurdes, posem-nos en el lloc de l'altre, obrim el puny per estendre la mà! Escampem gestos i paraules de pau!

I així, sense aquestes «potes», caminarem millor per la Quaresma cap a la Pasqua!

han comprovat que, en expressió del filòsof Kant, és impossible refutar l'ignorant en una discussió.»

Dos investigadors van comprovar que «les persones amb escassa competència i preparació tenen un sentiment de superioritat il·lusòria sobre d'altres de més intel·ligents i cultes. Això és degut al fet que pateixen una incapacitat profunda per reconèixer la seva ineptitud.»

Passa que «com menys sabem més creiem que sabem». Dues conseqüències. Primera, que els ignorants presumptuosos posen nerviosos el qui intenta parlar-hi; segona, contribueixen —potser sense saber-ho— que el món sigui pitjor. Ho va escriure Bertrand Russel: «Gran part de les dificultats que travessa el món són degudes al fet que els ignorants estan completament segurs, mentre que els intel·ligents estan plens de dubtes.»

En tot això, cal tenir en compte la humilitat. Prou ho va dir santa Teresa de Jesús: «La humilitat és la veritat.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

L'amor

Psicòlegs, psicoanalistes i altres herbetes parlen d'amor, dels inicis inconscients de l'amor. Que m'ho expliquin com vulguin, que jo no sé com vaig començar a estimar els meus pares i germanes.

Em vaig trobar bé més tard amb els companys d'escola, amb els fills i filles dels veïns, amb qui jugàvem, parlàvem i discutíem.

Però va arribar un dia que, sense saber com, ens vam quedar sols, al migdia, en uns jardins, una nena i jo. Va parlar ella, molt més que jo. Recordo encara, al cap de tants anys, el que em va dir, en recordar el nom i el cognom. Ens vam haver de separar, arribava l'hora de dinar.

Devia trigar poc a arribar a casa. Hi anava amb el meu germà, més petit que jo. Per primera vegada a la vida em vaig sentir diferent d'ell. Vaig pensar en la noia, no deixava de pensar en ella i em vaig dir dintre meu: «Està enamorada de mi.» Vaig constatar com el cor em batejava amb força, jo també n'estava enamorat.

Que rigui qui vulgui. He de dir que la situació va durar poc, és sobrer explicar-ne més detalls. El temps anava passant i s'anaven repetint, de tant en tant, experiències semblants.

Van passar els anys i ja havia ingressat al Seminari. S'havien silenciats aquells amors, com en un cinematògraf en fosa encadenada. S'havia sembrat al meu cor la vocació sacerdotal, que germinava ufana.

Al Seminari em vaig preguntar un dia: «I si m'he equivocat?» Vaig decidir imaginar amb intensitat els tres factors als quals renunciaria properament: enamorament, plaer i paternitat. No ho vaig consultar amb ningú. La moral d'aquell temps hauria titllat tal propòsit de greu pecat de desig. I no es tractava d'això. El que més em va costar acceptar és que no obriria mai la porta de casa i un nen petit em saltaria als braços somrient i em diria «hola, pare!».

Si hi havia alguna cosa que em cridava era la d'oferir el meu ajut al jovent i pel camí escollit el trobaria.

Però un dia, anys més tard, més aviat una nit, vaig somiar i em vaig despertar sobresaltat. Una noia en aquella agradable visió, m'abraçava i em deia «t'estimo». Sobreposat, encara la sentia dir el mateix i em sentia molt feliç. Estava sol i en una casa que no era la meua. Vaig pensar tot seguit: l'amor de Déu val per mil, és el que he triat. El d'aquesta o una altra noia valdria només u, però jo ara, si m'hagués casat, em sentiria enriquit amb mil un grau d'amor. Per més voltes que hi rumiava, sempre mil u era superior a mil.

La següent nit la vaig passar sense dormir. Sempre el resultat era el mateix. Mil u, més gran que mil. M'havia compromès en el sacerdocí. L'home és l'únic animal capaç de comprometre's, ho sabia. La meua vida, doncs, seria una aventura inesperada. Va passar temps sense que em canviés el pensament. Un dia vaig descobrir que pel forat obert pels amors femenins Déu s'hi abocava com un devessall i m'inundava el cor.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Ignorants

Hi ha una duplicitat d'ignorants: els no culpables (gent que no ha tingut manera d'estudiar) i els culpables (persones que van desapropiar totalment el fet de poder estudiar. Un pedagog escriu que «semblen vacunats contra el "mal de l'estudi". De vegades, es lamenten sense convenciment: "Si jo hagués estudiat!", però no hi posen cap remei.» Aquests, a l'hora de la veritat no reconeixen que són ignorants culpables... La lamentació per no haver estudiat no comporta reconèixer-se ignorants, sinó que fa més atrevida la ignorància. Com deia Baltasar Gracián: el primer pas de la ignorància és

presumir de saber. L'esmentat autor escriu que «un ignorant intel·ligent és més recuperable que un ignorant limitat intel·lectualment». El segon ignora la seva ignorància i, fins i tot, arriba a creure que ho sap tot, mentre que el primer sap que no pot ser expert en totes les matèries; i per això, abans de parlar del que ignora, estudia. Ja ho digué Ortega y Gasset: «No hi ha res més profund que una ignorància conscient de si mateixa.»

Com funciona la nostra època? «Hi ha qui pontifica, en públic, sobre qualsevol tema sense por de fer el ridícul. Tanmateix, alguns contertulians els refusen, perquè

El camí d

JESÚS M'ENTREGA LA SEVA CREU

Era a Uganda i rebia amb joia la Creu que m'acollia com a postulant i novícia a la família de les Germanes Missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica. Recordo aquell moment tan anhelat com un dels més meravellosos de la meua vida. Estava disposada a comprometre'm a carregar amb Ell aquesta Creu, amb totes les conseqüències. Vaig sortir a compartir aquest gran moment amb els habitants del meu nou poble, amb els germans amb els que compartiria aquesta etapa tan desitjada del meu recorregut missioner!

JESÚS LA CARREGA AMB MI

Avui segueixo suportant amb Ell aquesta esperançadora Creu, encara que amb un «gust» ben diferent del que jo havia somiat. Tanmateix, és la meua salut, però no la meua fe, la que s'ha tornat fràgil. Prego perquè així pugui sentir-ho sempre, fins i tot en els moments en què m'envaeixin la por i el dubte.

«ELS INCONDICIONALS» ENS AJUDEN AMB EL PES DE LA CREU

Encara que així ho sentim en algun moment, no estem sols. Aquí, juntament amb el bon Déu, hi ha les mostres de solidaritat que ens arriben de tots els racons. La soledat queda esmorteïda per la proximitat de tantes i tantes persones: pel suport i afecte de tots els meus germans, per l'entusiasme dels més petits de casa, pel vigor que desprenen el meu grup nombrós d'amics, per l'alè d'Àfrica, de tota la seva gent i de la meua estimada família religiosa... Tot això es palpa en l'ambient.

MENTRE LA COMPARTIM, CAIEM

Juntament amb Ell també cauen els meus somnis. No sé si Jesús sent el mateix, però sembla que la meua opció de vida, la meua professió, els meus plans... em fugen per sempre de les mans.

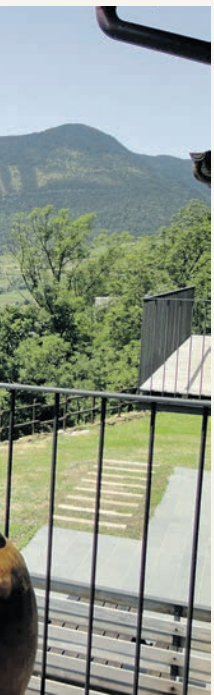

e la Creu

Càrol Garcia i Murillo

ENS TROBEM AMB MARIA, LA SEVA MARE. AMB ELLA, TAMBÉ HI HA LA MEVA

Ens contemplen detingudament i ens compadeixen com només una mare sap fer-ho: no amb llàstima, però amb tendresa. La seva presència és incondicional a cada passa. Pateixen en veure com ens «enverina» la medicació i com aquesta ens salva, al mateix temps que ens maltracta. Desitjarien canviar-se per nosaltres, especialment quan el dolor ens empeny a caure. El seu silenci i la seva impotència traspassen i les seves dolces mirades no poden amagar-ne el neguit. Se n'alegren si malgrat tot, no ens manca un gest d'ànim!

MALGRAT LA DURESA DEL CAMÍ INTENTEM TRANSMETRE ESPERANÇA

Jesús continua amb força. Com és possible suportar tot això? Em parla d'una manera diferent de l'habitual. Jo pensava reconfortar-lo i, tanmateix, és el fill de Déu el que ens consola a tota la resta i a mi. Com abandonar ara si l'únic que desitgem és poder arribar a la Creu, abraçar-la fortament i viure per ella?

DESDIBUIXATS, DESCONEGUTS

L'observo amb deteniment; trist i desvalgut, però mantenint la serenitat, Jesús m'encoratja. Li confesso que em sento desmillorada, abatuda, com si m'haguessin «arrencat» tot el que em pertany. Admiro la seva enteresa per seguir confiant en el Pare i deixar-ho tot a les seves mans. Quina oportunitat per entendre tantes i tantes coses, per experimentar com mai ho havia fet, la pobresa i la humilitat! Sembla que no importa la situació, sinó l'actitud per desitjar seguir sempre endavant.

CAIEM DE NOU

La situació sembla insostenible i, tot i intuir el que s'apropa, no volem que la incertesa ens aturi. De la mà, prosseguim en aquesta batalla mentre ens sentim empesos pels que ens aprecien. Fem camí sense voler evadir els «assalts» que sovint ens costa comprendre.

DES DE LA CREU

Es veu tot diferent i injust des d'aquí. Tanmateix, Ell estima sense recel i fins al final. No puc deixar escapar aquesta oportunitat; m'agradaria aprendre a contemplar amb uns altres ulls, amb la mirada neta i clara de Jesús: una mirada de perdó, de calma, d'amor i de comprensió a tot allò que resulta llunyà i egoista. Donant-li gràcies i a la seva vora, és on vull romandre. Només així, aprendré a «morir» de tot allò que em confon, per poder «néixer» de nou a la vida!

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

L'estigma de la infertilitat

Les comunitats cristianes i les congregacions religioses són conscients del seu envelliment. N'hi ha prou d'assistir a les eucaristies dominicals o a reunions de la vida religiosa per constatar l'edat dels participants. El problema no són les canes o les arrugues, que solen encloure molta saviesa i consistència. La moda ha convertit el món juvenil en una gran aspiració social. Cal reivindicar la maduresa i la plenitud interior. Totes les etapes del procés humà són importants. En les persones grans, les promeses cedeixen el lloc als fruits. Reconèixer-los i valorar-los és de justícia. En el fons, la millor edat és la que un té perquè és l'única que es pot viure. Tota altra cosa són escapatories i subterfugis. Elisabet, la dona de Zacaries, ens proporciona unes claus per orientar evangèlicament aquest fet de la nostra experiència actual. Primer, l'estigma de la infertilitat. El problema no és l'edat sinó la manca de relleu. Elisabet no té fills. Viu aquesta realitat com un estigma social, com una incapacitat, perquè li impedeix experimentar la joia de la maternitat. El seu matrimoni està consolidat, però els anys passen i l'embaràs no arriba. Es viu com un error personal. No hi ha crits infantils que esquincin el silenci de la llar. Les comunitats cristianes i les congregacions religioses s'enfronten a l'estigma de la infertilitat. Els seminaris estan tan buits com l'úter d'Elisabet. La raó de fons sembla que s'escapa, però la realitat està a la vista. Els anys passen i amb la vellesa les dificultats augmenten. L'ombra d'Abraham i Sara és allargada.

Segon, engendrar en la vellesa. L'àngel Gabriel anuncia a Zacaries el naixement del seu fill. Ell i la seva dona l'havien demanat amb insistència al Senyor. Quan arriba el moment, els desitjos s'esvaeixen davant la crua realitat: «Jo soc vell i la meua dona està en edat avançada.» No hi ha conquesta personal, sinó do diví. Les evidències humanes s'estavellen davant del poder de Déu. Elisabet s'oculta durant cinc mesos. La vida del fill dins el seu úter trenca l'estigma de la infertilitat i la deshonra que comporta. El risc de les comunitats cristianes i les congregacions religioses és abaixar la guàrdia, desistir, desconfiar de les promeses divines. Zacaries emmudeix i el seu silenci és la prova de la seva visió al santuari.

Tercer, la trobada de la fe. Elisabet, quan rep la visita de la

seva cosina Maria, sent que el nen salta de joia dins seu. Aleshores, s'adona de la grandesa de la seva cosina. Li exclama: «Feliç tu que has cregut.» Ella és conscient dels seus dubtes, de les seves dificultats, dels seus desitjos frustrats durant tants anys. Què li hauria passat si temps més tard hagués sentit les paraules de Jesús: «Entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan.»? Encara que després afegís: «Però el més petit en el Regne del cel és més gran que ell.» Maria se situa en la perspectiva del Regne. Invitació clara per a les comunitats cristianes i les congregacions religioses.

Les comunitats cristianes i les congregacions religioses s'enfronten a l'estigma de la infertilitat

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Com alleujar el dolor d'una mare?

Avui em deia un noi a la presó: «Hi ha gent que no hi veu amb el cor, només hi veu amb els ulls.» Quan li he preguntat què volia dir —malgrat que ja ho sabia— he experimentat una empatia tal que m'ha emocionat, i he pensat que era per això que ens entenem tan bé i que ell ha pogut fer un procés de canvi com el que ha fet durant els anys que fa que el vi-sito. Quan només hi veiem amb els ulls no podem penetrar en l'altre i hi ha el perill de judicar, de fer judicis de valor que poc tenen a veure amb

Confesso que em costa dormir pensant en algú que pugui apadrinar almenys la filla petita

la realitat més pregona de l'altre. Però jo he experimentat en moltes ocasions —i ara mateix és una d'elles— que aquesta manera de mirar l'altre pot portar molt de goig, però també molt de dolor. Un dolor que sempre, o sovint, va unit a la impotència, a no poder fer res per alleujar les penes, les mancances, els problemes del qui estimes i voldries ajudar. Aquesta setmana he tingut ocasió, una vegada més,

de comprovar-ho i amb el dolor que crec o intueixo que és el més gran: el d'una mare amb els seus fills.

«Viqui, tens una senyora esperant-te que vol parlar amb tu.» Van ser les paraules que em van arribar des de l'Hospital de Campanya de Santa Anna. Hi vaig anar tan bon punt em va ser possible.

En aquella capella del Sant Sepulcre habilitada per a les «confidències», vam estar parlant durant una bona estona. Jo escoltant i ella parlant, sempre que les seves llàgrimes i els seus sanglots la deixaven... Acabava d'arribar d'un país molt pobre amb el passatge que li havia pagat un membre de «Mensajeros de la paz» del pare Àngel. Venia a la recerca de treball, desesperada per salvar la seva família de la misèria de la qual era víctima. El seu marit està impedit, té quatre filles, una greument malalta i sense les condicions mèdiques necessàries. El seu poblat està a 50 km de l'hospital més proper. No tenen diners per a medicaments i ben just per a una bona alimentació. Una altra de les filles està pendent d'una operació dels ulls per poder salvar la vista...

Providencialment li vaig trobar una feina en una família que m'ho havia demanat feia uns dies. Família bona i col·laboradora que s'han fet càrrec de la seva ignorància en coses tan fonamentals com no saber què és un micro-ones... Però, qui pot alleujar el dolor d'aquesta dona lluny de les seves filles, amb l'angoixa de no comptar amb el temps d'aconseguir els diners i... «els papers» per poder portar les filles malaltes? Confesso que em costa dormir —i són poques les coses que em fan perdre el son— pensant en algú que pugui apadrinar almenys la filla petita perquè sigui tractada a Sant Joan de Déu d'una malaltia que, pel que em diu, si no és leucèmia s'hi acosta...

Aquest article vol ser un crit d'ajuda a una mare que guarda dins el cor un patiment que la depassa.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Enric Aymerich, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Agustí Codinach, Àngels Doñate, Pere Fàbregues, Juanjo Fernández, Càrol Garcia, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Lluís Solà, Andreu Sotorra, Sebastià Talta-vull, Francesc Torralba, Montserrat Vime, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

El moment del perdó

La crida a la penitència i l'anunci del perdó dels pecats és un dels grans temes de la predicació de Jesús i dels apòstols. Això ja fou preparat per Joan Baptista, que predicava un baptisme com a signe de conversió per obtenir el perdó dels pecats. Jesús va reiterar la seva missió d'anunciar a totes les nacions «la conversió a Déu pel perdó dels pecats».

Això no es pot oblidar, perquè significaria trair l'Evangelí. És Déu mateix qui, en Jesucrist, ha situat el *moment del perdó* en la vida de totes les persones. Joan Pau II recordava que «en el sagrament de la reconciliació cada home pot experimentar d'una manera singular la misericòrdia, és a dir, l'amor que és més fort que el pecat». Crist ha instituit el sagrament de la penitència per a tots els membres pecadors de la seva Església, sobretot per als qui, després del baptisme han caigut en pecat greu i així han perdut la gràcia baptismal i han ferit la comunió eclesial. Els pares de l'Església presenten aquest sagrament

del perdó com «la segona taula de salvació després del naufragi que és la pèrdua de la gràcia». El Catecisme de l'Església catòlica afirma que «la confessió dels pecats, fins i tot des d'un punt de vista simplement humà, ens allibera i facilita la nostra reconciliació amb els altres». Per la confessió, «l'Església mira cara a cara els pecats de què s'ha fet culpable, n'accepta la responsabilitat i així s'obre novament a Déu i a la comunió de l'Església».

El missatge del papa Francesc per a la Quaresma d'enguany ens presenta aquest temps litúrgic com un moment propici per intensificar la vida de l'esperit així com per escoltar i meditar la Paraula de Déu. Ens cal omplir el nostre interior de la riquesa de l'Evangelí. Això ens demana viure moments de desert, enmig del soroll i de les preocupacions de la vida de cada dia. No

obstant això, el Sant Pare ens recorda que «Jesús és l'amic fidel que mai no ens abandona, perquè fins i tot quan pequem espera pacientment que tornem a Ell, i amb aquesta espera, manifesta la seva voluntat de perdonar» (cf. Homilia, 8 de gener de 2016).

Em sembla molt significativa —especialment per a aquesta última etapa de la Quaresma— aquesta invitació a obrir-nos al perdó de Crist i a renovar-nos interiorment. Per això, convido els cristians, en aquests dies quaresmals i de preparació immediata per a la celebració de la Pasqua, a rebre el sagrament del perdó de Déu per la confessió individual dels propis pecats. Durant el temps quaresmal hem d'acollir la gràcia que Déu dona en el moment del baptisme i que s'ofereix en el sagrament del perdó, com a «segona taula de salvació». Això ens ajudarà a convertir-nos per tal de seguir Crist d'una manera cada vegada més generosa i autèntica i així ser dignes d'obtenir la vida eterna.

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Propietat privada i bé comú

Una de les peces d'oratoría política més famoses va ser el discurs inaugural de la presidència de John Kennedy el gener de 1961, al qual pertany aquesta frase: «Així doncs, compatriotes, pregunteu-vos, no què pot fer el vostre país per vosaltres; pregunteu-vos què podeu fer vosaltres pel vostre país.»

La doctrina social de l'Església aborda amb claredat la relació entre l'individu i la comunitat, entre la propietat privada i el bé comú. I avui, seguint els comentaris que estic fent sobre aquest cos doctrinal, vull aturar-me en això.

El bé comú és un deure de tots els membres de la societat i no s'ha de postergar als avantatges que cadascú pot obtenir per ell mateix. És competèn-

cia de tots els particulars i també de l'Estat, ja que és la raó de ser de l'autoritat política. Significa això que la propietat privada no és lícita? De cap manera. La propietat privada procedeix d'allò que un ha conquistat amb el seu treball legítim, és una ampliació de la llibertat personal i assegura a cadascú un espai de sobirania necessària per a l'autonomia personal i familiar. És a més un element essencial de la política econòmica, com ho ha demostrat la història, perquè respon a la psicologia humana mateixa. Que l'Església sigui favorable a la propietat privada, no vol dir que la consideri un dret absolut.

La tradició cristiana sempre ha considerat que el bé particular no pot desentendre's del bé comú; el contrari seria egoisme i falta de justícia social. Per aquest motiu anima a un just repartiment de la riquesa i denuncia la diferència escandalosa entre persones i societats.

Els béns de la creació són per a tota la humanitat. Hi ha un deure de no tenir inoperants els béns posseïts. Els cristians no hem de tenir les coses pròpies com a exclusivament nostres. L'opció preferencial pels pobres, ben entesa, no és sinó l'aplicació de l'Evangelí a la conducta d'un seguidor de Jesucrist. Compartir és un verb que hem de practicar si volem ser deixebles d'aquell que ens va ensenyar que som germans.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Ez 37,12-14

l'amor fidel i la redempció generosa.
És ells qui redimeix Israel
de totes les seves culpes. **R.**

Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

Salm responsorial

129

Des de l'abisme us crido, Senyor.

Escolteu el meu clam.

Estigueu atent, escolteu aquest clam que us suplica.

R. Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.

Si tinguéssiu en compte les culpes,

qui es podria sostenir?

Però és molt vostre perdonar, i això ens infon respecte. **R.**

Confio en la paraula del Senyor.

La meva ànima hi confia.

Espera el Senyor la meva ànima, més que els sentinelles el matí. **R.**

Que esperin el matí els sentinelles!

Israel espera el Senyor, perquè són del Senyor

Lectura segona

Rm 8,8-11

*L'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús
d'entre els morts, habita en vosaltres*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Vers abans de l'evangeli

*Jo soc la resurrecció i la vida, diu el Senyor;
els qui creuen en mi, no moriran mai més.*

Evangeli

Jn 11,3-7,17.20-27.34-45

Jo soc la resurrecció i la vida

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, [...] Les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.»

Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» [...] Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» [...] Jesús [...] es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veni a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?» Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.» Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretia i
biblista

Què és la Quaresma?

La Quaresma constitueix un dels temps forts de l'any litúrgic i, per tant, de la vida del cristià i de la comunitat eclesial. La pràctica del dejuni, de la pregària i de l'almoina és una de les actituds que caracteritzen una de les respostes a la crida a la conversió. Aquesta pràctica ja apareix a l'Antic Testament, a l'Evangeli i tot al llarg de la història de l'Església. Jesús ens indica com hem de viure evitant el perill de caure en el formalisme: «Quan facis, doncs, almoina no toquis la trompeta davant teu... I, quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites... I, quan dejeuneu, no feu un posat trist...» (Mt 6,2-18).

Aquesta pràctica pot semblar poc acceptada avui dia, però l'hem de valorar positivament perquè respon a unes actituds fonamentals de la vida cristiana. La pràctica del dejuni ens recorda la necessitat de saber renunciar als béns materials, de no ser egoistes. La pràctica de l'almoina ens recorda que cal estimar els germans, sobretot els més desfavorits. I amb la pregària expressem que Déu és el nostre pare i que tots els germans són fills de Déu.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Deslligueu el difunt i deixeu que se'n vagi

El títol no és el sòlit que consta en la majoria de traduccions, «Resurrecció de Llätzer», però intenta reflectir el desenllaç de l'escena de Betània, ben coneguda dels lectors, si bé defectuosament interpretada. Es tracta d'una comunitat real, tres noms: «Jesús estimava la Marta i la seva germana Maria i Llätzer», en la qual ha entrat la mort. Llätzer emmalatí i finalment s'ha mort. Porta ja quatre dies al sepulcre, «ja fa pudor», quan Jesús, acompanyat dels seus deixebles, arriba al sepulcre. «Era una cova i una llosa estava posada al damunt.» Marta i Maria tan sols creien que el seu germà «ressuscitaria en la resurrecció, en el darrer dia», però que en el present era ben mort i sepultat. Jesús els vol donar una lliçó. Als deixebles, els ho havia dit figuradament: «Llätzer, el nostre amic, dorm; però vaig a despertar-lo.» Però, com que no l'entenien, els ho aclarí: «Llätzer, el nostre amic, s'ha mort, i m'alegro per vosaltres que no hagi estat allí, a fi que cregueu.» La primera ordre que els donarà és sorprenent: «Alceu la llosa!» La «llosa» que ells mateixos havien posat al damunt segellava la definitivitat de la mort. Mentre no la retirin, Jesús no podrà alçar els ulls: «Quan hagueren alçat la llosa, també Jesús alçà els seus ulls enlaire i digué: "Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat."» La segona ordre és igualment sorprenent: «Havent dit això, cridà amb veu poderosa: "Llätzer, surt fora!"» O sigui que Llätzer hi sentia! Llätzer obeeix l'ordre de Jesús sortint per les seves pròpies forces: «I immediatament sortí el difunt», precisa el Còdex Beza, com si tingués pressa per sortir. No surt un vivent, sinó un mort, ben mort, «el difunt» (participi perfet grec articulat). I ens el descriu: «Va sortir el difunt, lligats els peus i les mans amb benes i la seva cara embolicada amb un sudari», o sigui que ha sortit una mòmia. La darrera ordre va adreçada a la comunitat creient: «Deslligueu-lo i deixeu que se'n vagi» cap al Pare, sense retenir-lo.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA I)

Temps de Quaresma

(SALTERI: SETMANA 1)

ABRIL

2. DIUMENGE

Diumenge V de Quaresma, Morat. Lectures: Ezequiel 37,12-14 / Salm 129 / Romans 8,8-11 / Joan 11,1-45
SANTORAL: Francesc de Paula, erm. i fund.; Maria Egipcíaca, penitent.

3. DILLUNS

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 13,41c-62 / Salm 22 / Joan 8,1-11
SANTORAL: Nicetas, ab.

4. DIMARTS

Fèria, *Morat.* Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30
SANTORAL: Benet de Palerm, rel.; Gaietà Catanoso, prev.

5. DIMECRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42. O bé: *Sant Vicent Ferrer (ML), Blanc.*
SANTORAL: Emília, vg. i mr.; Maria-Crescència Höss, rel.

6. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59
SANTORAL: Guillem, ab.; Marcel·lí, mr.; Sixt I, p. i mr.

7. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42. O bé: *Sant Joan Baptista de La Salle (ML), Blanc.*
SANTORAL: Epifani, b.; Germà, monjo.

8. DISSABTE

Fèria, *Morat.* Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10-13 / Joan 11,45-56
SANTORAL: Joan d'Organyà, monjo; Macària, vg.

El sant

Per Eduard Brufau

Sant Francesc de Paula

Un dels sants italians més populars és sant Francesc de Paula (1416-1507). Com que la seva família era molt devota de sant Francesc d'Assís, de ben jove el nostre sant va peregrinar des de la seva Calàbria natal, a l'extrem sud d'Itàlia, fins a la ciutat del *Poverello*. Allà Francesc de Paula va quedar tan impressionat per l'esperit franciscà que, de tornada a casa, va començar a viure en una cova com a ermità. La seva vida de pregària i austeritat va començar a atraure molts seguidors, de manera que ben aviat es va formar una comunitat tan nombrosa que ell mateix va haver

d'establir una regla. El nou orde de la família franciscana va ser aprovat el 1474 i van ser coneguts com a Mínims, perquè es consideraven els darrers de tots de la família de Déu. Sant Francesc de Paula va adquirir fama sobretot pels nombrosos miracles que va fer; entre d'altres, va creuar l'estret de Messina dret sobre la seva capa i va guarir nombrosos malalts. D'altra banda, el seu consell espiritual era molt valorat, cosa que el va dur a ser reclamat al costat del Papa i de diverses corts reials. Va ser canonitzat el 1519 per Lleó X.

Els himnes en la Litúrgia de les Hores

L'himne, en la Litúrgia de les Hores, té com a funció crear un clima intens de pregària personal i comunitària i, alhora, introdueix a l'assemblea, des de l'inici del res, en la disposició atenta i festiva de la lloança divina.

La constitució *Sacrosanctum concilium* n. 93 subratlla: «Que es restitueixi als himnes, en allò que sigui convenient, la forma primitiva, traient-ne o canviant-ne el que té regust mitològic o és menys conforme a la pietat cristiana. Segons la conveniència, que se n'introdueixin també d'altres que es troben en el ric repertori himnològic.»

El n. 173 de l'Ordenació General de la Litúrgia de les Hores fa referència als himnes, i diu: «Els himnes, que segons una antiquíssima tradició formaven part de l'Ofici, també ara en conserven la importància. En realitat no només han estat destinats expressament, per la seva naturalesa lírica, per a la lloança de Déu, sinó que en constitueixen una part popular, i gairebé sempre manifesten el caràcter diferenciant de les Hores, o de cadascuna de les festes, amb més claredat que les altres parts de l'Ofici, alhora que mouen i inciten els ànims a una celebració pietosa. Aquesta eficàcia es veu augmentada sovint

per la bellesa literària. Fora d'això, trobem els himnes en l'Ofici com el principal element poètic creat per l'Església.»

La mateixa Ordenació General, en el n. 42 manifesta: «L'himne se selecciona i se situa de manera que atorgui a cada Hora o a cada festa l'aire propi i també, sobretot en la celebració amb el poble, perquè el començament de la pregària resulti més fàcil i es creï un clima més festiu.»

Els himnes són poesia litúrgica, i continuen sent, per naturalesa, un element cantable. Sant Agustí va definir el que és un himne quan va dir: «Sabem què és un himne? És un cant de lloança a Déu. Si lloes Déu, però sense cantar, no és himne; si cantes i no lloes Déu, tampoc no és himne; si lloes, però no a Déu, tot i que llois cantant, no és himne. Així, doncs, l'himne és aquestes tres coses: cant, lloança, i per a Déu. Per tant, la lloança de Déu cantada és himne.»

Sempre hi ha d'haver concordança entre l'himne i l'Hora en què puguem. En la *Celebració cantada de la Litúrgia de les Hores*, de Domènec Cols,

hi ha l'himne següent per a Vespres:

Presentem a Déu les nostres tasques, aixequem, orants, les nostres mans creadores amb ell de la nostra terra, en jornades tenaces de treball.

Sortim a trobar-lo quan el dia de treballs i veus entra en calma, i la pau de la nit ja és creixent entre llums i formes que s'apaguen.

El treball del dia ens angoixa amb neguits molt vius en l'ànima, amb cansament de forces en el cos, amb desitjos creixents d'esperança.

Recorrem el camí d'aquest dia esperant aquesta hora de silenci per parlar-vos, Senyor, per escoltar-vos i confiar-vos neguits i alegries.

Pare sant, no oblideu els vostres fills que a Jesús van confiar per sempre, que el seu amor i el seu Esperit ens guïïn a gaudir del vostre regne eternament. Amén.

Consol Muñoz
Superiora general
de les Franciscanes
Missioneres

Antoinette Kankindi rep el premi Harambee

Anna Baduell

La professora Antoinette Kankindi va visitar Barcelona per parlar del lideratge de la dona africana, tot coincidint amb la celebració del Dia Internacional de la Dona. El 14 de març va rebre a Madrid el premi Harambee 2017 a la promoció i igualtat de la dona africana pel seu projecte African Women Leadership, destinat a millorar les capacitats de les joves africanes. Aquesta iniciativa ha fet que dotze noies puguin crear el seu propi negoci i alhora ajuden d'altres a emprendre'ls.

La guardonada va mantenir una trobada amb dones directives a l'escola de negocis IESE, on va parlar de la «dona com a autèntic motor de la societat africana». Va defensar que «la dona africana porta tot el pes de la societat; és el cor d'Àfrica i això li dona el lideratge, tant si es reconeix com si no». Va afirmar que cal que la dona «cultivi una ambició bona que no estigui marcada per les regles del mercat». «Tinc una obsessió», va dir, «que és alliberar la jove dona africana de ser abduïda pel liberalisme individualista, que mena fàcilment a la corrupció». A través del seu programa de lideratge de la dona, Kankindi afirma: «Els ensenyo que la dignitat de l'ésser humà i el treball pel bé comú alliberarà la integritat natural que posseeixen les dones d'arreu del món.»

Segons Kankindi, són tres els pilars que defineixen la societat africana i que haurien de mantenir-se per no perdre la seva identitat: «La família, que és la que defineix de debò la persona, la solidaritat i l'hospitalitat.»

Antoinette Kankindi, en una conferència a Barcelona.

En la seva estada a Barcelona, també va parlar als estudiants de la Facultat de Dret de la UIC Barcelona, on va promoure la idea que el lideratge de la dona ha de ser un «lideratge ètic, d'integritat». Antoinette Kankindi va dir als joves que quan entrin al mercat laboral es trobaran amb un «ambient de competitivitat» i els va animar a

«guiar-se per criteris de complementarietat amb els altres i no de competitivitat», perquè així és com pot construir-se una societat millor. Lluny de l'«individualisme ferotge, d'un model competitiu i insolidari d'Occident», cal mantenir el model solidari de l'Àfrica tradicional, on «cada poble és una família de famílies».

Antoinette Kankindi és llicenciada en Filosofia i Lletres i en Dret i doctora en Filosofia Política. Des de fa dotze anys és professora d'Ètica i Filosofia Política a la Universitat de Strathmore a Nairobi (Kènia). És una intel·lectual reconeguda al seu país per la lluita a favor de la igualtat de la dona i contra la corrupció política.

Cal mantenir el model solidari de l'Àfrica tradicional, on cada poble és una família de famílies

Gran èxit de la tercera edició de la Cursa SED

Francesc Balcells

El matí del diumenge 19 de març, 1.095 persones es van aplegar al pati dels Maristes per recórrer els carrers de la ciutat de Lleida fent possible la tercera Cursa SED, l'edició més nombrosa en participants de les que s'han convocat fins ara. També va ser la cita més nombrosa en empreses i entitats col·laboradores, ja que han donat suport a la prova atlètica un total de 90 establiments. Destaca l'aportació de Serveto, patrocinador de la cursa.

Un altre rècord van ser els 150 voluntaris i voluntàries que van fer possible l'esdeveniment solidari. I finalment, i ben rellevant, destaquem els més de 10.000 euros de recaptació que es destinaran íntegrament al projecte que l'ONG Kizito ha posat en marxa a la República Centreafricana amb el suport de SED (Solidaritat, Educació i Desenvolupament). Aquesta iniciativa, de fet, és el motiu que mou la Cursa SED i la implicació dels corredors, voluntaris, entitats i comerços.

SED és una ONG vinculada als Maristes que treballa per millorar

el nostre món a través de l'educació i la sensibilització. La cursa pretén ajudar infants soldats de Berberati, nens i nenes que han patit la guerra i han aconseguit sortir d'aquesta tragèdia. El projecte forma part de la Plataforma per la Pau impulsada per l'arquebisbe i l'imam de Bangui i les Nacions Unides. D'aquesta manera es pot arribar a més infants i de manera més coordinada. Mitjançant l'educació, els jocs, els esports, els conreus... es pretén reinserir a la societat aquests adolescents exsoldats. La cursa, per tant, ha mogut moltes passes pels carrers de Lleida i ha bategat amb el cor a l'Àfrica.

Dins del ric calendari de curses atlètiques de les nostres comarques, la Cursa SED destaca pel seu objectiu, cent per cent solidari. Tots els diners dels participants es destinen íntegrament al projecte social. Això fa que moltes empreses hi contribueixin i que moltes persones donin un cop de mà, la qual cosa ajuda al bon desenvolupament de la cita. Els moments previs de la cursa es van amenitzar amb el color i moviment de l'Escola de Dansa Dancesca-

Aquesta cursa destaca pel seu objectiu, cent per cent solidari.

pe. El Serge, un noi de la República Centreafricana que viu a Lleida, va marcar l'inici de la cursa.

Al llarg del traçat, tant en l'opció de 5 km com en la de 3,5 km, els participants van trobar una vintena d'ous, dotats de premi a l'arribada. La batucada d'Aitona també es va afegir a la festa i a mig camí va motivar els corredors. A l'arribada els esperaven un centenar de sortejos, premis, la Gallina Manya, massatges, jocs de fusta infantils, exposicions de comerç just i una animada festa de zumba per part del gimnàs Ekke.

Guanyadors

En categoria masculina, Bashir Butt, d'Esports Truga, va completar els 5 km en un temps de 15:15. El segon classificat va ser Roger Estradé Viladoms, del Joventut Atlètica d'Arbeca, i en tercera posició va quedar Ahmed Hfairi, d'Esports Truga. En categoria femenina, Olívia Bellaubí, d'Esports Truga, va pujar al primer graó del podi en un temps de 20:30. En segona posició va quedar Angèlica Damoc i en tercera, Marina Paredes, del Sícoris Club. Més informació del projecte: www.cursased.cat.

L'Ateneu Barcelonès

Que difícil ha estat per a molts decidir quin serà el millor president per a la prestigiosa associació, ja centenària, en una *campanya* que no sols ha interessat els de l'Ateneu sinó també els de fora. Que finalment sigui president Jordi Casassas m'ha agradat. La manera amb què ha dirigit l'Ateneu durant els darrers anys ha suscitat en la ciutadania una passió cultural. Genís Roca, Bernat Dedéu, continueu treballant i en cap cas no defalliu; hi ha sempre un moment per a cadascú. Vosaltres, juntament amb l'actual president i en el mateix grau d'importància, sou el fonament d'aquest gran projecte sociocultural de ciutat i de país.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Què en fem, dels diners?

L'altre dia vaig quedar literalment amb la boca oberta quan a la televisió van dir el que costava un episodi de la sèrie *Joc de trons*: deu milions d'euros; també van anomenar-ne d'altres amb uns costos similars per episodi. Jo em pregunto si els productors, els patrocinadors, els actors... d'aquestes sèries saben alguna cosa de la fam al món.

Al Txad moriran mig milió d'infants a causa d'una desnutrició severa, si no arriben ajudes per pal·liar la fam arran dels desplaçaments cap al desert que fa la gent que ha de fugir dels atacs del grup terrorista Boko Haram. Sense anar tan lluny, aquí hi ha molta feina a fer a tots els àmbits: ensenyament, dependència, sanitat, habitatge... Fa molt mal pensar que aquestes sèries de la televisió, que només serveixen per distreure la gent, costin tants diners quan hi ha necessitats arreu del món.

ROSA LLUCH SERRA
Terrassa

Cantem, germans, «Tots som Església»

Causa una gran alegria veure el poble cristià quan col·labora a la parròquia en les tasques litúrgiques, apostòliques, caritatives, culturals, catequètiques, econòmiques, en els cants, la neteja... Una col·laboració molt útil i necessària avui, que molts mossens han d'atendre diverses parròquies. Fa goig de veure, els diumenges, un grup de noies i senyores, també joves i homes, al presbiteri per preparar l'altar per a la santa missa dominical, tot esperant que arribi el senyor rector, corrent, del poble veí. Encendre llums i ciris, ordenar les canadelles, el missal, els micròfons... I a l'hora de l'eucaristia, llegir les lectures, dirigir les pregàries, els cants i ajudar el sacerdot a repartir la comunió.

Els cants i les pregàries dels fidels mantenen viu el deure de reunir-se els diumenges per lloar el Senyor i participar en l'Eucaristia. Fa gran complaença i esperança veure l'estimació d'un poble al seu senyor rector i proclamar amb veu vibrant: «Tots som Església.»

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Un fill és un do

Davant del fet de la maternitat subrogada, des de la Conferència Episcopal Espanyola s'insisteix que «un fill no és un dret, ni un desig» de satisfer a qualsevol preu, sinó «un do». El problema és que moltes d'aquestes premisses s'accepten per part de l'opinió pública, ja sigui amb la legalització de l'avortament, amb pràctiques com la fecundació *in vitro* o amb la consideració de la paternitat com un dret, que reivindiquen els matrimonis entre persones del mateix sexe. Els ventres de lloguer són un pas més en aquesta evolució, que cal continuar combatent per revertir perquè nega la dignitat humana.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

FE D'ERRADES

Us reproduïm aquí la primera part de la crítica cinematogràfica d'*Incerta glòria* (núm. 1957). Hi havia un error de traducció que podia

alterar-ne el sentit:

«L'empresa no era gens fàcil. L'obra de l'editor de postguerra Joan Sales és una novel·la complexa i profunda, que recull els ingredients de les restes del naufragi personal i col·lectiu que va suposar la guerra civil per a un republicà amb inquietuds catòliques. Cuinada lentament després de la primera publicació el 1956 fins a l'edició definitiva del 1971, posseeix dues cares unides inexorablement per una qüestió, el dolor davant la immensitat del mal i el difícil camí de la llum. La primera cara és una novel·la àgil i dramàtica d'aires romàntics que es basa en quatre joves personatges, tres d'ells narradors (el tinent Lluís de Bronçà, l'anarquista Trini Milmany i el seminarista Cruells) i un situat al fons, com a pilar i frontissa, Juli Soleràs símbol de la tragèdia del que és humà. La Carlana és el contrapunt fosc, el Soleràs femení, a la llum del personatge de la Trini. La segona cara de la novel·la és una reflexió sobre la naturalesa humana [...]»

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Com reaccionar?

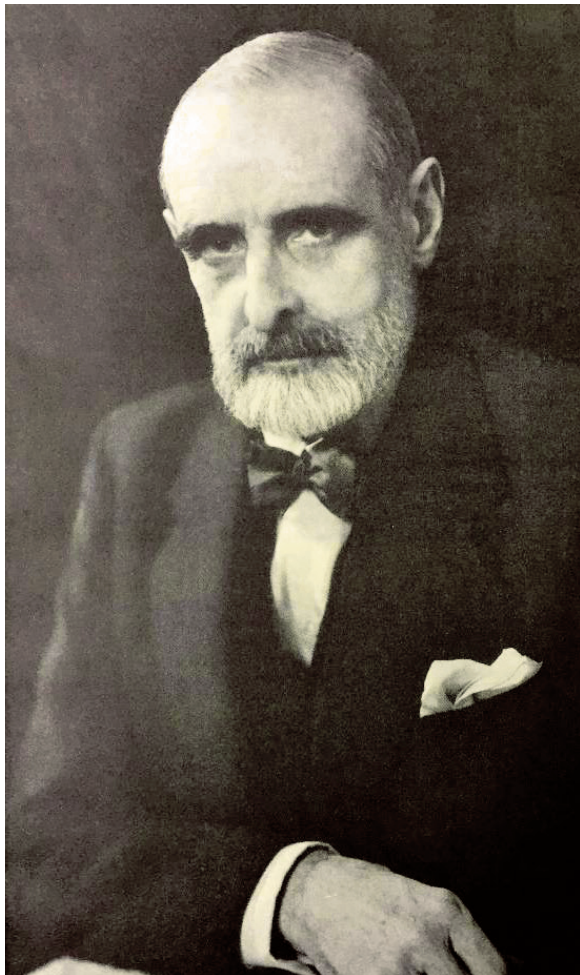
Veient certes burles i escarnis a la nostra fe, experimento una colèra que pot semblar poc cristiana, però no puc fer-hi més. Em refereixo a l'esperpent esdevingut en un carnaval on es feia burla del Sant Crist i de la Dolorosa. Què hem de fer? Sempre parar l'altra galta i no fer-nos respectar? Cada dia en veiem més, de coses semblants...

Efectivament, veiem expressions d'incultura, agressivitat i malevolència que són realment preocupants. És un tema vell. Recordo que fa més de trenta anys Mons. Joan Carrera escrivia en aquest mateix setmanari una reflexió sobre *Atacs i burles a l'Església*. Que ens hem de fer respectar, no n'hi ha dubte, però la qüestió és com fer-ho. No de qualsevol manera i amb un estil mundà que torna violència per violència. Aquest no és l'estil cristià. Amb la veritat i la justícia i sempre amb caritat. Deia Carles Cardó: «Cristians, sapiguem sofrir gloriosament... Suposar que Déu ens envia aquesta tribulació perquè ens enfellonim d'ira com davant d'una aflicció idiota i demanem foc del cel com els fills del tro... és perdre el fruit de la persecució.» Cal exposar amb serenor la injustícia de què som objecte i potser també demanar que es faci justícia a qui correspongui. Potser no ho hauríem de fer nosaltres, ho hauria de fer gent decent de la nostra societat que massa sovint calla. El bisbe Carrera feia una observació preocupant que conserva tota l'actualitat: «Ningú, fora de l'Església, és a dir, des de posicions civils i culturals responsables, situades al marge de la fe cristiana, no farà sentir la seva veu? No ho vull creure. En tot cas no va ser aquesta l'actitud d'importants sectors cristians, quan la pedra de la infàmia queia damunt d'altres teulades.» Curiosament, en el cas de les Canàries, un líder musulmà va expressar la seva indignació i solidaritat per la burla que han patit els cristians, tot afegint que «no voldria imaginar el que hauria passat si això s'hagués fet contra els sentiments i conviccions musulmans.»

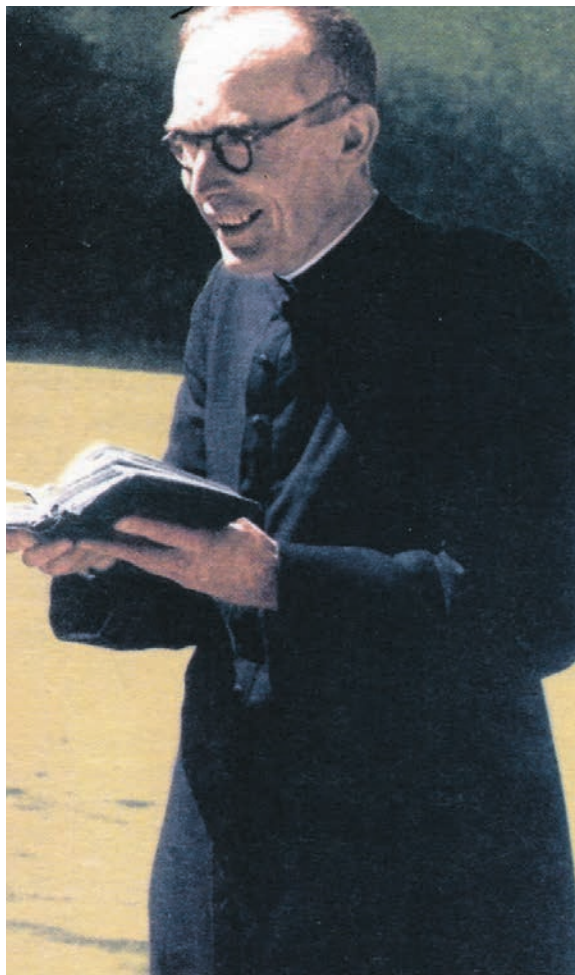
Pel que fa a la seva reacció colèrica, em ve a la ment una frase de sant Joan Crisòstom en el seu comentari a l'Evangeli segons sant Mateu. Diu així: «Aquell que no experimenta la colèra quan hi ha una causa per fer-ho, comet un pecat. La paciència poc raonable, efectivament, sembla vicis, fomenta la negligència i convida a fer el mal no només als dolents sinó també als mateixos bons.» Per tant, com pot veure, a vegades la colèra és una virtut. No sentir-ne en casos com el que comenta suposaria no tenir sang a les venes. Avui, en un llenguatge més entenedor, en diríem experimentar indignació, sentir-se «indignat».

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

REFLEXIONS DE L'HISTÒRIC 1936-1939

Francesc Cambó.

Pere Tarrés.

Cardenal Vidal i Barraquer.

L'any 1939 va finalitzar la guerra a Catalunya. La pau va ser rebuda amb gran alegria per la major part del poble, especialment per les mares que tenien fills al front de guerra. En la pau, la joventut tornà a casa, a gaudir de la família, a abraçar l'esposa o la promesa. Van començar una vida nova. Uns continuant estudiant, la majoria, tornant al treball. Tots a divertir-se en pau. S'acabaren les bombes. Uns joves procedien dels fronts de guerra, altres eren desertors, refugiats en boscos o havien passat la frontera.

També el 1939 va finalitzar la persecució religiosa. L'Església va recobrar la llibertat en passar la frontera els polítics que donaven suport als causants del seu martiri. Jo tenia disset anys. El criteri que em va causar aquella pàgina negra de la història és el mateix que tinc actualment, que n'he complert noranta-cinc.

Alliberada l'Església, les famílies cristianes van recobrar l'alegria. Es van alegrar les persones que van sofrir persecució i presó del 1936 al 1939, també els familiars i amics dels sacerdots, religiosos, pares i joves catòlics assassinats per la seva fe. S'alegraren els cristians que pogueren tornar a obrir els temples trossejats. Pogueren celebrar Nadal, Pasqua i les festes tradicionals prohibides. Els pares de família van poder recuperar les escoles religioses usurpades. Van donar gràcies a Déu les religioses que van poder tornar als hospitals i asils, d'on havien estat expulsades.

També es van congratular els fabricants perseguïts, que el 1936 la revolució anarxista els va usurpar les fàbriques, les quals pogueren recuperar el 1939, sota el govern de Franco. Amb entusiasme, van impulsar la indústria, i als anys de pau a Catalunya tothom tenia treball. Vingueren a treballar centenars d'espanyols de províncies en atur. Van ser molt ben acollits.

Durant la guerra civil, del 1936 al 1939, les

Testimoni d'un avantguardista de la Federació de Joves Cristians de Catalunya

famílies cristianes desitjàvem la derrota dels exèrcits que s'anomenaven republicans. Ansiejàvem poder recuperar la llibertat religiosa i cívica. Escoltàvem les ràdios clandestines i celebràvem, en silenci, les victòries de Mola i Franco, personatges que els catalans no coneixíem.

Altres testimonis

Francesc Cambó, prestigiós polític, liberal i demòcrata, des de França, on s'havia exiliat feia setmanes, preveient la catàstrofe que amenaçava Espanya, va dir: «Esclatada la guerra, els espanyols solament tenen dues opcions; els blancs o els negres. Jo em poso al costat dels blancs.» Una alta personalitat catalana va pronosticar que el règim que van implantar els militars vencedors, no seria totalment del nostre gust, però en aquells moments tràgics, el deure dels catòlics era

donar suport al general Franco.

El beat Pere Tarrés, vicepresident de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, metge i després sacerdot, en les seves memòries explica que un dels dies més feliços fou el de l'entrada de les tropes del general Solchaga a Barcelona. Representava la llibertat de l'Església i que Montserrat tornaria a ser l'Estel de Catalunya. Una pàgina de Bordils deia: «Tinc gran respecte a Franco. Gràcies a ell, Jesús Sagrimentat, exiliat durant tres anys, va poder tornar als sagraris de Catalunya.»

El cardenal Vidal i Barraquer, des de Suïssa, on s'havia refugiat, va escriure al general Franco. Li va explicar la persecució soferta a Tarragona. La persecució del seu germà a Barcelona. Li va notificar que el seu nebot va passar la frontera pirinenca, i que s'havia allistat voluntari a l'exèrcit nacional. Al final, escriu: «*Me cabe el honor de reiterar a V. E. el testimonio de mi simpatía y afecto, y manifestarle que diariamente ruego a Dios, nuestro Señor, por V. E. y por la salvación de nuestra estimada España, al ofrecerme a V. E. atento y seguro servidor y capellán, que de corazón le bendice.*»

Aquests testimonis es troben en llibres com *Història de la persecució religiosa a Catalunya (1936-1939)*, *Les llàgrimes de Vidal i Barraquer* i *L'heroica dona catalana durant la persecució religiosa a Catalunya (1936-1939)*.

Han passat vuitanta anys del 1936. Els catalans fidels a l'Església, preguem i treballem per una Catalunya cristiana, com anhelava el beat Torras i Bages. Som molts milers els catalans que aspirem per una Catalunya amb plena personalitat històrica, que governés la seva economia, les pròpies lleis i les seves estructures. Una Catalunya pròspera, justa, lliure i en pau.

Francesc A. Picas
President honorífic d'*Hispania Martyr*

El pare Llanos, un profeta perplex

L'espiritualitat del jesuïta que es va encarnar a El Pozo del Tío Raimundo

Joan Andreu Parra
Madrid

«Vaig conèixer Llanos a El Pozo, als anys vuitanta, un barri de la perifèria de Madrid amb mala reputació. Per a ell va ser una escola de vida d'aprenentatge on li van donar més del que va oferir.» L'historiador Juan Antonio Delgado de la Rosa recorda els seus temps d'estudiant en els quals va participar en una iniciativa que va impulsar José María de Llanos —popularment conegut com el pare Llanos—, la de suscitar la trobada entre obrers i universitaris a El Pozo del Tío Raimundo.

«Llanos va ser un profeta perplex i en la frontera que es va deixar "mossegar" pel poble i es va lliurar a la causa de El Pozo», descobreix aquest autor, que acaba de publicar *El profetismo del padre Llanos (1906-1992). Entre la perplejidad y la frontera* (Ediciones Endymion, 2016). L'interès de Delgado per Llanos se suma a una sèrie de biografies anteriors de capellans obrers i religiosos que van mantenir «una crítica permanent al règim franquista en contra de l'anul·lació dels Drets Humans fonamentals», constata Delgado.

Per a l'historiador madrileny és de màxim interès «veure com en l'Església des de la II República fins als nostres dies hi ha un sector gens minoritari de laics, sacerdots i religiosos escorats a l'esquerra criticant dictadures, absolutismes, hegemònies econòmiques... que conflueixen en un diàleg i respecte per opcions marxistes, socialistes i comunistes».

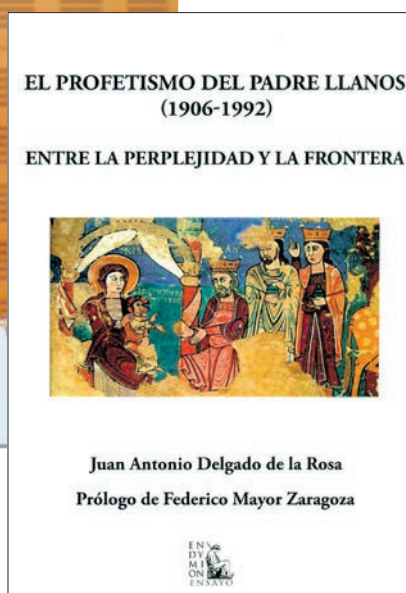
«Activista, poeta i profeta perplex»

Potser són els 37 anys d'entrega del pare Llanos als desheretats de El Pozo del Tío Raimundo allò que més destaca en la seva trajectòria, però Delgado ha descobert «una personalitat força complexa. Va ser un jesuïta dedicat a viure plenament en el canvi i transformació del món». Cal destacar, per exemple, que durant l'exili a Bèlgica arran de l'expulsió dels jesuïtes amb l'arribada de la II República, el pare Llanos «forma el grup "Nosaltres", germen del neojesuïtisme i que anticipa trenta anys abans el Concili Vaticà II», explica Delgado.

Llanos —fill de militar i educat en la burgesia madrilenya— experimenta un gir radical en la seva vida: d'impartir exercicis espirituals (també al dictador Franco), ser capellà de la Falange i proposar-se forjar una joventut en els ideals nacionalcatòlics a, finalment, aterrar a El Pozo l'any 1955. «Hi ha un procés interior coherent de tota la seva vida. Va començar en el marc dels vencedors de la guerra, però sempre tenia de fons la vida del seu germà Manuel, on era significatiu i significat mirant de viure amb tots la vida de Crist. Això el duria finalment

L'historiador i militant d'Acció Catòlica Obrera (ACO) a Madrid ha biografiat, entre d'altres, Mariano Gamo, Francisco O'García Salve o José María Díez-Alegría.

Llanos es va situar entre els no creients i també els anticlericals i va militar al PCE (va ser amic de Dolores Ibárruri) i al sindicat CC.OO.

a optar per encarnar-se en el fang dels desheretats i allà va romandre fins a la seva mort, el 1992», anota Delgado.

Díez-Alegría i Arrupe, referents jesuïtics

El també jesuïta José María Díez-Alegría va estar al costat de Llanos seixanta anys: «Coincideix amb Llanos al noviciat, a Bèlgica a l'exili, i a El Pozo. Per tant, parlem d'una relació i una fraternitat molt profunda. Díez-Alegría era l'intel·lectual de l'equip i el de l'humor transcendent i Llanos era la figura de referència que va optar per la frontera», relata Delgado.

Pel que fa al preposít general Pedro Arrupe, «dins de la Companyia van tenir destinacions diferents, però sempre van mantenir una relació entranyable. Quan Arrupe demana l'exclaustració a Díez-Alegría perquè no es volia retractar del llibre *Yo, creo en la esperanza*, Llanos crida Perico [Pedro Arrupe] per mostrar-li el seu desacord total. Llanos coneix la tasca d'Arrupe a la Companyia sota el lema

de la justícia i les reticències que troba i pensa que tota la malaltia d'Arrupe li ve d'aquestes tensions».

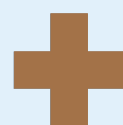
La «perplexitat», segons Delgado, és una altra clau fonamental que defineix Llanos: «És fondària de vida.

La vida cita Llanos i ell deixa que Déu el guïi. També són importants altres trets com l'estat d'orfandat, la seva psicologia, els seus neologismes, els plantejaments sobre la mort o la seva vida en el tumult», conclou Delgado.

JUAN ANTONIO DELGADO

«Llanos va ser un jesuïta dedicat a viure plenament en el canvi i transformació del món»

«Per a Llanos, El Pozo del Tío Raimundo va ser una escola viva d'aprenentatge»

CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Reptes i dilemes davant les tecnologies emergents

Jornada sobre intel·ligència artificial i transhumanisme

Miquel Àngel Codina
Barcelona

La Fundació Casa de Misericòrdia de Barcelona, amb la col·laboració de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC), va organitzar el dijous 16 de març al Palau Macaya la jornada *Intel·ligència artificial i transhumanisme. Preparant les noves generacions*. Diferents experts van exposar els seus arguments per preparar les noves generacions per al repte que comportarà enfrontar-se a les tecnologies emergents, com la nanotecnologia, la biotecnologia, les tecnologies de la informació i la ciència cognitiva o la intel·ligència artificial.

La conferència magistral, impartida per Michele Aramini, professor de Teologia i Bioètica a la Universitat Sagrat Cor de Milà, va versar sobre la relació entre teologia i immortalitat. «La pretensió de la immortalitat constitueix un veritable desafiament per a la reflexió teològica, mentre les millores de les condicions humanes, encara que siguin imponents, no canvien la condició mortal de l'home», va explicar Aramini.

Segons el professor, «la immortalitat en sentit cristià no és característica purament temporal, d'un perllongament indefinit de l'existència, sinó l'entrada en una nova dimensió, on és decisiva la comunicació amb Déu, del qual es rep una plenitud de vida que no podem descriure sinó amb l'anticipació que ve de l'amor inaudit de Jesús per cadascun de nosaltres». I va afegir: «Més enllà de la simpatia i de l'esperança que algunes propostes del moviment transhumanista puguin suscitar, sota el perfil teològic continua essent particularment problemàtica la perspectiva de la immortalitat terrenal.»

Ànima i raó

En un debat sobre transhumanisme, Bernard Ars, president dels metges catòlics belgues, va definir el transhumanisme com «un moviment filosòfic racionalista i una esfera d'influència cultural, de projecció internacional, que diu que és possible i desitjable incrementar i superar, per la ciència i la tecnologia, les capacitats humanes actuals: físiques, intel·lectuals i emocionals, així com psíquiques, considerades com una etapa transitòria d'un procés evolutiu».

El Dr. Ars va posar en relleu el següent: «La utopia transhumanista rau en la transformació de la nostra concepció de la vida i sobretot de la condició humana; mira de convèncer-nos de l'anormalitat de la nostra condició actual. En el cor del fantasma transhumanista hi ha el rebuig a qualsevol idea de transcendència.»

El psiquiatre Ermanno Pavessi, secretari general de la FIAMC, va constatar que «el papa emèrit Benet XVI i el papa Francesc atribueixen les

El Dr. Bernard Ars, durant la seva intervenció en la jornada.

BERNARD ARS
«En el cor del fantasma transhumanista hi ha el rebuig a qualsevol idea de

causes dels problemes i de la crisi de la nostra època al rebuig de la visió cristiana, és a dir, de la teologia de la creació, que reconeix a l'home i al món l'existència d'un ordre i d'una estructura determinada. La cultura actual nega aquest ordre, no accepta els límits i la fragilitat de la naturalesa humana, vol modificar-la per mitjà del paradigma tecnocràtic i crear un ésser transhumà».

L'advocat i urbanista Albert Cortina no va dubtar a afirmar que «davant la ideologia del transhumanisme, penso que cal la formulació d'un humanisme avançat, de base ètica i espiritual, sustentat en una cosmovisió que no pretengui desautoritzar la ciència i la tecnologia sinó complementar-la, enriquir-la i humanitzar-la, partint de la premissa que l'ésser humà és vida intel·ligent i conscient, és naturalesa que integra esperit i matèria, ànima i raó».

«Els científics en general i els professionals dedicats a l'atenció sanitària en particular ens enfrontem a profunds

reptes ètics en les properes dècades. Es tracta dels dilemes que generaran les diferents tècniques, no ja de guarició o prevenció de malalties, sinó de "perfeccionament" o "supraperfeccionament" biotecnològic de l'espècie humana. A més d'avantatges obvis, cal preguntar-se també quins riscos i servituds comportaran aquestes tècniques», va assenyalar el Dr. Adalbert Marqués, president de Metges Cristians de Catalunya.

Aplicacions múltiples

Després d'una pausa, va tenir lloc un debat sobre intel·ligència artificial, on es van tractar diferents qüestions: des de la possibilitat que un robot parli bé (tema de la ponència de l'informàtic Miquel Barceló García) fins a la reflexió de tot allò que ens fa humans (objectiu de la conferència de Franco Balzaretto, vicepresident de l'Associació Catòlica Italiana de Metges). El físic i filòsof Dominique Lambert va analitzar si els robots són «una ajuda o un esclavatge».

José María Figuerola Barroso, coronel mèdic de la Inspecció General de l'Exèrcit, va parlar de les diferents aplicacions de la intel·ligència artificial, i César López Hernández, comandant de la Guàrdia Civil, va exposar els seus coneixements sobre *Intel·ligència artificial policial aplicada a l'objectiu*.

De la seva banda, el biòleg Miquel Àngel Serra va subratllar alguns aspectes positius de les tecnologies emergents: «Modificar el genoma humà comporta perspectives positives

per millorar la vida de les persones que necessiten una intervenció mèdica, però èticament planteja dubtes greus sobre la recerca de la millora en el cas de les persones sanes.» També va reconèixer que «en la societat actual del coneixement, amb la democratització de la ciència i amb unes fronteres cada cop més desdibuixades entre el coneixement exacte i la dispersió social del saber, les decisions ens afecten a tots i les conseqüències que tindran en les generacions futures han de ser valorades amb molt de compte».

Versatilitat humana

La conferència de cloenda va anar a càrrec de Ramón López de Mántaras, professor investigador del Consell Superior d'Investigacions Científiques i director de l'Institut de Recerca en Intel·ligència Artificial. Va destacar que hi ha dos tipus d'intel·ligència artificial: les febles i les fortes. «Les primeres s'especialitzen en una sola cosa; les segones són versàtils», va concretar. «Entre les primeres trobem, per exemple, les que juguen als escacs. Ho fan molt bé, però no poden jugar a res més. L'ésser humà, però, és versàtil i encara no hi ha cap forma d'intel·ligència artificial que posseeixi aquesta qualitat.»

Així mateix, López de Mántaras va ressaltar que «el repte principal de la intel·ligència artificial és desenvolupar el sentit comú, que és essencial i que les persones no aprenen a l'escola, sinó que és el resultat de tot l'aprenentatge fet al llarg de la vida».

Un conjunt artístic excepcional

Es restauren les portes que tanquen l'orgue de la catedral de Tarragona

Joan Boronat
Tarragona

Fa set anys les portes, o batents, de l'orgue de la catedral de Tarragona van ser despenjades, tot coincidint amb el desmuntatge de l'instrument per construir-ne un de nou —respectant el moble— i es van reservar a l'espera de poder ser restaurades, en el moment en què es disposés dels recursos adients per al finançament de l'actuació.

L'orgue de la catedral de Tarragona és un dels pocs orgues renaixentistes del nostre territori que ha conservat les pintures de les portes. Són un conjunt excepcional, declarades bé cultural d'interès nacional, format per dos batents amb quatre teles monumentals, pintades per Pietro Paolo de Montalbergo a la segona meitat del segle XVI.

El projecte de restauració l'ha fet el Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya (CRBMC) i l'execució l'està duent a terme *in situ* —per la complexitat que comportaria el trasllat—, a la mateixa catedral de Tarragona, un equip de conservadors i restauradors especialitzats en pintures sobre tela de grans dimensions, dirigits pel mateix CRBMC.

Vuit mesos

La intervenció requerirà uns vuit mesos per a cadascun dels batents. Enguany es preveu restaurar les pintures del batent dret, que recrea, d'una cara, la resurrecció de Jesucrist i, de l'altra,

Arquebisbat de Tarragona

Una de les primeres pintures en fase de restauració recrea la resurrecció de Jesucrist.

una part de l'escena de l'Anunciació de la Mare de Déu. Posteriorment, es restaurarà el batent esquerre, que inclou la part restant de l'Anunciació i la Nativitat de Jesús.

En conjunt, es tracta de quatre teles pintades de gran format (7 x 4,65 m), que sosté una estructura interior rígida de fusta, que també cal restaurar, afectada per insectes xilòfags que debiliten la fusta i n'han originat trencaments. El conjunt de l'estructura pesa 210 quilos.

Pel que fa a les pintures, per les seves grans dimensions, cada llenç està format per diverses peces unides amb costures en sentit vertical. La subjecció amb els suports de fusta es fa per la part frontal. Les teles presenten diversos estrips i forats de corcs a les zones en contacte amb la fusta de suport.

La fase de neteja de la superfície pictòrica es treballa en vertical. Paral·lelament, es treballarà amb un equip interdisciplinari en el disseny del nou suport de fusta de les teles, que ha de permetre retornar al lloc d'origen les pintures com a portes de l'orgue.

Després de la neteja es farà el tractament de les teles de suport i la reintegració cromàtica de les pèrdues de capa pictòrica i s'hi aplicarà una capa de vernís de protecció. La restauració finalitzarà amb la instal·lació de les pintures a l'emplaçament de l'orgue.

El pressupost de la intervenció ascendeix a 200.000 euros, a finançar en un 50% per la Generalitat de Catalunya, un 30% per la Fundació Privada Mútua Catalana i un 20% pel Capítol de la Catedral. Amb tot, cal remarcar que, segons ha declarat el director dels Serveis Territorials de Cultura de Tarragona, Jordi Agràs, el projecte ha de concórrer a la convocatòria de subvencions i que, «per tant, l'ajut encara no ha estat concedit».

Original interpretació dels bestiaris

Redacció / Solsona

El Museu Diocesà i Comarcal de Solsona acull, fins al proper 30 d'abril, l'exposició *Bestiari*, de Xavier Bellés i Perico Pastor. Una mostra singular, fruit de la captivadora col·laboració entre art i ciència, que dona lloc a una original interpretació dels bestiaris propis de la imatgeria medieval.

El bestiaris van ser, després de la Bíblia, els llibres més populars de l'edat mitjana amb una difusió extraordinària entre els segles XII i XIV. S'hi recollien descripcions d'animals, més o menys reals, que acompanyaven les lliçons morals destinades a la reflexió dels fidels.

Xavier Bellés, reconegut entomòleg i director de l'Institut de Biologia Evolutiva, i Perico Pastor, pintor, dibuixant i il·lustrador, comparteixen amistat i afició pels bestiaris. Va ser aquesta coincidència la que els va portar a recrear, amb el to del text i l'estil romànic, un bestiari modern, interpretació del que podrien haver estat els avantpassats dels llibres de zoologia.

L'exposició consta de quaranta-quatre plafons: vint-i-dos amb imatges de les bèsties més representatives —del lleó a la sirena passant per l'elefant i l'àliga— i vint-i-dos més amb una síntesi de la descripció que els bestiaris històrics fan dels animals, així com la interpretació al·legòrica utilitzada com a lliçó moral a l'època medieval.

Més informació: Museu Diocesà i Comarcal de Solsona, plaça Palau, 1 – 25280 Solsona, tel. 973 482 101, museusolsona.cat.

Una de les imatges de l'exposició.

PELEGRINATGE ALS SANTUARIS DE Lourdes, Loliola i Arantzazu

del 24 al 28 de maig

Visitant Sant Sebastià i el Museu dels Màrtirs Claretians de Barbastre

Per a més informació i reserves, truqueu al **934 092 770**

Actualitats científiques

Aconseguirem una vacuna contra el VIH?

Tots sabeu que VIH és el nom que rep el virus de la immunodeficiència humana, malaltia coneguda també com a sida, que consisteix en una forta alteració de la immunitat cel·lular, és a dir, fa que les cèl·lules es quedin sense poder de combatre les infeccions, cosa que afavoreix l'entrada de microbis causants de tota mena de malalties, fins i tot greus. El qui pateix de la sida ha de vigilar molt per no veure's de cop malalt del que a la majoria no afecta (perquè els funciona el sistema immunitari) i ell no es podia imaginar. Ja fa més de 30 anys que es coneix l'existència del VIH i es va poder identificar de seguida, però fins ara no s'ha pogut trobar cap vacuna que en preservi l'acció. Només s'han pogut obtenir alguns fàrmacs que controlen un xic però no curen. S'ha escrit que «l'obtenció d'una vacuna contra el VIH representa un dels reptes científics més grans de la història de la medicina». I per què és tan difícil obtenir-la? Per una raó molt senzilla: és un virus molt resistent a l'acció d'anticossos perquè és molt mutant. Això vol dir que canvia la seva constitució davant d'una proteïna que l'obstaculitzi, i en fa inútil l'aplicació. Això ha fet anar de corcoll molts laboratoris d'investigació mèdica de tot el món.

Però ara ens trobem davant d'una

Laboratori de seguretat P3 d'IrsiCaixa (IrsiCaixa / Jordi Anguera).

perspectiva que sembla prometedora. I sabeu de quin laboratori es tracta? D'un de casa nostra. És el de la fundació IrsiCaixa. Ha trobat com tractar la cosa de manera diferent de com ho feien fins ara els investigadors. Els estudiosos que han emprès el treball són Julià Blanco, Beatriz Mothe i Bonaventura Clotet. Es tracta d'obtenir una vacuna preventiva, és a dir, un

conjunt d'anticossos que reconeixin i bloquegin el virus que es vol combatre. Això és el que ja s'ha obtingut amb la majoria de malalties víriques. El fet que el VIH sigui tan mutant n'ha dificultat la troballa. Però els nostres tres investigadors s'han fixat en un detall: el VIH té una regió extracel·lular, coneguda com MPER (per les sigles angleses de regió de la membrana

proximal externa), que és pràcticament constant, no canvia quan hi ha mutació, i al mateix temps és essencial per a la seva supervivència, per consegüent els anticossos desenvolupats contra aquesta regió ja neutralitzaran l'acció del virus. I els nostres investigadors ja han pogut dissenyar una proteïna que l'atacaria.

De totes maneres no tot està resolt. Per exemple, no s'ha pogut resoldre encara el problema de fer que el sistema immunitari reconegui aquesta proteïna com a bene-

ficiosa. Per això s'ha demanat la col·laboració d'altres experts: Maier Lorzate (del País Basc), Pere J. Cardona i Jordi Vilà-Freixa. I alguns progressos ja s'han obtingut amb ratolins. Els resultats han estat publicats a la revista *Scientific Reports*. S'espera que la cosa vagi endavant. Nosaltres també els desitgem un èxit total. Seria un benefici per a tota la humanitat.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Gent de casa

Santa Pau, figura llegendària

Mai en aquesta secció no havíem recorregut a un personatge que, amb tota probabilitat, no va existir. Ens referim a santa Pau, la història de la qual, arrelada en el folklore català, serveix per explicar els orígens del castell i la població de Santa Pau. Avui, fent una excepció, ens hi endinsem perquè, en l'imaginari popular, santa Pau és tan real com ho és qualsevol personatge.

Diuen que al segle X vivia al monestir de Sant Joan de les Abadeses una monja anomenada Pau. Tot coneixent la maldat d'un senyor feudal, que tenia un castell a la Garrotxa, un home que no feia mai caritat, maltractava els pobres i era dur de cor, va decidir fer-lo canviar d'actitud.

Pau i dues germanes del convent van anar fins al castell roquer per demanar almoïna. Allà, com era d'esperar, el senyor les va aviar i va mofar-se'n. Va manifestar que no tenia diners, però Pau i les seves companyes no se'n movien.

Santa Pau i el seu castell.

Finalment el senyor feudal, com que veia que no se les treia del damunt, va accedir a la petició que li va fer Pau. Segons ella, ell era immensament ric, i li demanà només el

tros de terra que podia cobrir amb el seu mantell.

El senyor, mig burla, mig cansat, hi va accedir encurosit. Pau donà el mantell a les germanes que l'acom-

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

panyaven; cadascuna l'agafà d'una punta i es posaren a caminar en sentit invers. El mantell s'anava estirant i estirant al mateix temps que les dues monges s'anaven allunyant més i més una de l'altra.

Van arribar a cobrir totes les terres d'aquell senyor dur de cor. Fou llavors quan deixaren caure el mantell a terra, i de sobte tot morí: les plantes, els animals... fins les fonts s'assecaren.

Així va ser com el senyor del castell va entendre que havia obrat malament i que tot allò havia estat un càstig a la seva maldat. Veient-lo penedit, la monja se'n compadí, retornà el mantell a la seva mida original i tot va revifar. Va ser llavors quan el senyor del castell va reconèixer la santedat de la monja i donà el nom de Santa Pau al seu castell i a les seves terres, nom que encara avui porta la població.

MARIO DAL BELLO
Los últimos días de los templarios
Ciudad Nueva, 2017, 190 pàg.

Aquesta obra narra les vicissituds dels templers en els últims dies decisius. En aquesta crònica apassionant, fruit de la recerca de l'autor, el periodista Mario Dal Bello, a l'Arxiu Secret Vaticà, l'autor ens transporta al més profund de castells i abadies, sales i presons... a la recerca de la veritable història envoltada de llegenda durant dècades.

ALBERT VANHOYE
Cristo, Pontífice misericordioso
Centro de Pastoral Litúrgica, 2017, 118 pàg.

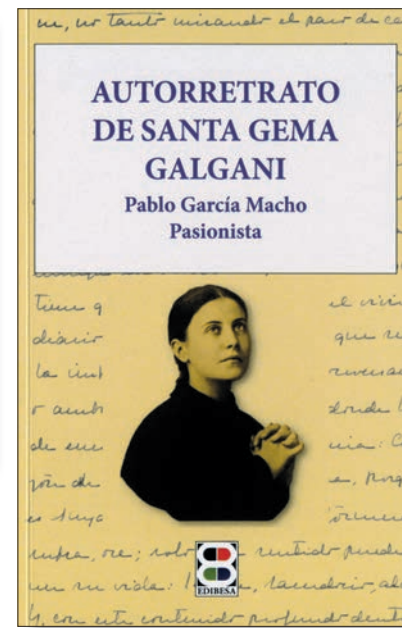
Recull de sis conferències del cardenal Albert Vanhoye, jesuïta i doctor en Sagrada Escriptura, sobre el sacerdoci de Jesús, a partir de la carta als Hebreus. Un sacerdoci que és una novetat i que està a la base del sacerdoci comú i del ministerial, tal com l'entendem en l'Església. Vanhoye va participar en la preparació del Concili Vaticà II.

JOSÉ LUIS NUNES i PAULO PEREIRA
Vía Crucis para creyentes y no creyentes
San Pablo, 2017, 88 pàg.

Aquest és un Via Crucis diferent, vàlid per a creients i per a no creients, que ofereix una doble meditació. Cada lector podrà desenvolupar sense dificultat un diàleg amb ell mateix, començant un viatge interior encaminat a la recerca del seu veritable jo... fins a trobar-se darrere d'un recorregut personal i íntim en la recerca de l'autèntic Amor.

PABLO GARCÍA MACHO
Autorretrato de santa Gema Galgani
Edibesa, 2017, 184 pàg.

La vida de santa Gemma Galgani (1878-1903), que va ser tan breu com intensa, és la millor representant italiana de l'espiritualitat del Sagrat Cor de Jesús. És testimoni meravellós d'una vida d'amor al cor de l'Església. Va ser com una pedra preciosa, tal com indicava el seu nom, que va assolir la brillantor i la bellesa en el joier de Déu.

Escola Cristiana
de Catalunya

COMPROMESOS AMB
EL **PRESENT**
IL·LUSIONATS EN EL
FUTUR
DE L'EDUCACIÓ DE
QUALITAT I PER A
TOTHOM

TRIA ESCOLA CRISTIANA
· www.triaescolacristiana.cat
· 93 302 70 13

Crítica literària

El patiment dels mestres escultors

S'ha dit que el gènere anomenat «novel·la històrica» no sempre és la millor manera de conèixer la història. Potser sí que un coneixement en profunditat requereix més estudi i menys novel·la, però jo defenso aquest gènere que ens apropa de manera amable al coneixement de la història i potser ens invita a aprofundir més en el tema exposat. A més hi ha novel·les i novel·les. Unes, de molt superficials i d'altres, com la que us comento, més documentades.

M'ha agradat que el començament i el final es posi en boca o en vivències actuals, o sigui, dels descobridors i estudiosos de la temàtica que dona peu a l'obra: la vida i els patiments dels mestres escultors que van il·lustrar amb el seu art i la seva creació, monuments tan importants i bàsics per a la nostra història particular com pot ser la Seu de Lleida, el monestir de Poblet, la catedral de Tarragona i el Consell de Cent, la Catedral i l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona.

La part novel·lada parteix quan el

VICENÇ AGUADO
L'escultor de Déu
Editorial Gregal, 2016, 427 pàg.

setge de l'illa de Sicília al segle XIV, on les tropes catalanes prenen com a esclaus el pare del nostre protagonista i a ell mateix, tot i ser grecs cristians, fet que surt reiteradament al llarg de la narració com a causa de rebel·lia del nostre escultor i que, en no renunciar a ser un home lliure, atrau damunt d'ell totes les maldats d'una societat, la nostra, que en aquells moments veia l'esclavatge com una norma a defensar. Tot i no ser ben vist que els esclaus fossin cristians, les lleis del moment no s'hi oposaven com els deia la mateixa llei de Déu que professaven.

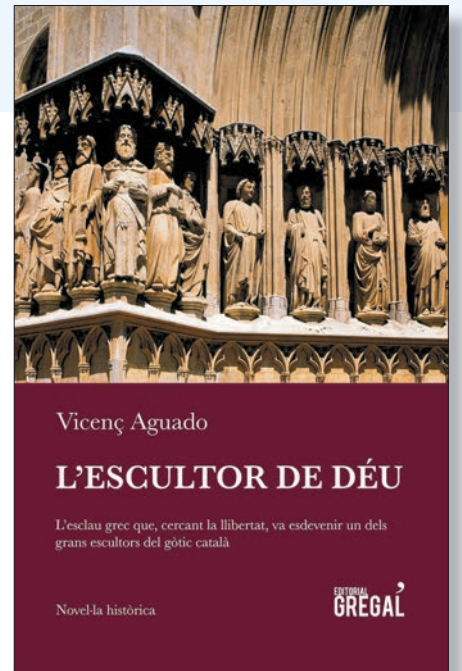
En la lectura recorre tot Catalunya i l'autor ens la mostra com devia ser en aquells segles de grans baralles entre la noblesa, que es repartien els terrenys i la gent que hi vivia com si

fossin, i així s'ho creien, propietats seves de les quals podien disposar sense cap mirament.

Trobareu també la duresa que representava viure en una ciutat com Barcelona, que ja meravellava pel seu creixement, les seves construccions, però on la població tenia una vida difícil, poc instruïda i esporuguida pels qui els comandaven. Explosions d'assetjament a grups concrets, com ara els jueus que van viure i veure la destrucció del call i la mort salvatge a mans de la xurma dirigida per mala gent interessada i d'altres malvestats que avui ens sembla impossible que hagin passat a la nostra Ciutat Comtal.

Si voleu conèixer una mica millor la nostra història, ho podeu fer tot gaudint d'aquesta novel·la històrica.

Pere Fàbregues
Llibreter
pere.fabregues@yahoo.es

Crítica teatral

Les veritats fan perdre les amistats

«L'ÀNEC SALVATGE»,

de Henrik Ibsen

INTÈRPRETS: Andreu Benito, Ivan Benet, Jordi Bosch, Laura Conejero, Pablo Derqui, Miranda Gas, Jordi Llovet, Lluís Marco i Elena Tarrats

MÚSIC: Carles Pedragosa

DIRECCIÓ: Julio Manrique
Sala Fabià Puigserver, Teatre Lliure Montjuïc, Barcelona.
Fins al 9 d'abril.

Hi ha un ànec i hi ha un gos. El gos ha ferit l'ànec. Hi ha idealisme, febre de justícia, escepticisme i supervivència. Hi ha dignitat i venjança. Hi ha poder absolut i submissió impotent. Tot això és el que hi ha en aquesta obra que barreja el simbolisme amb el realisme modern de Henrik Ibsen (Skien, 1828 - Oslo, 1906).

Però hi ha sobretot una versió catalana d'una evident brillantor que comença amb una adaptació a sis mans (Marc Artigau, Cristina Genabat, Julio Manrique) d'una obra sense gaires precedents aquí, que continua amb una interpretació coral de gran solidesa.

L'ànec és el símbol màxim d'aquest drama. Un ànec ferit que conviu amb gallines i conills de corral al soterrani de la casa i estudi fotogràfic de Hi-

© Ros Ribas

Pablo Derqui, Laura Conejero, Elena Tarrats, Ivan Benet i Jordi Bosch en una escena de l'obra «L'ànec salvatge», de Henrik Ibsen, al Teatre Lliure de Montjuïc.

almar on acaben convergint els personatges. Però al damunt d'aquesta granja domèstica, absent escenogràficament sota una trapa que s'obre i es tanca, s'amaga la mentida —«mentida vital», en diu el doctor Relling— guardada zelosament durant quinze anys i a punt d'esclatar quan arriba Gregor, el fill del poderós Werle, el fill que encarna la veritat, ni que les veritats, com assegura la dita, facin perdre les amistats.

Malgrat que l'obra és del 1884, l'adaptació la situa en un temps contemporani. El director Julio Manrique

ha conduït amb pols ferm el pas del plantejament de la primera part — una hora trenta, més entreacte i una hora final— cap a la tragèdia de la segona part. Des de la conversa entre Werle i Gregor, pare i fill (Andreu Benito i Pablo Derqui) s'entreu que no hi haurà res que faci trontollar la posada en escena. L'actor Pablo Derqui fa moure el personatge de Gregor com una ànima en pena entre la ingenuïtat i la intenció malèvola que ho capgirarà tot. No se li escapa cap moment d'intensitat, ni la conversa amb l'amic Hialmar, ni la trobada amb

la seva filla Hedvige, ni la topada amb la seva dona Gina...

L'actriu Laura Conejero porta el paper de Gina des de la felicitat familiar fins a l'intent de salvació del vaixell domèstic que s'enfonsa. Una Gina que dins de la modèstia manté la dignitat fins a l'últim moment. És de tots els personatges el que més trasteja per casa i el que més ha de remoure utensilis de cuina, cortinatges i mobiliari. Mestressa de casa cent per cent. Per això té més mèrit encara que mantingui el seu paper en un nivell tan alt, malgrat un absurd accident patit en una funció, set dies després de l'estrena, que l'obliga a actuar amb el braç esquerre en cabestrell, a causa d'un dit trencat en accionar la trapa del soterrani de l'escenografia.

L'obra transcorre des del primer acte glamurós, enmig d'una escenografia d'un jardí hivernal caducifoli, escenogràficament sec, que desapareixerà ben aviat per deixar pas a un espai net, fins a la casa de l'estudi fotogràfic de Hialmar i, a través d'una galeria de vidres transparents, manté sempre la sensació de la fredor de l'exterior, amb la neu que cau, amb el buit del fosc on el secret esclata, amb el més enllà quan la tragèdia ha caigut de ple sobre els Hialmar. Com en tot drama d'intriga, i més encara tractant-se de Henrik Ibsen, hi ha un tret. I els espectadors hauran de descobrir finalment qui, d'entre tots, és de debò l'autèntic ànec salvatge.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Albert Font, seminarista de Tarragona, és el primer impulsor a Catalunya de la iniciativa «40 dies per la vida»

«Conèixer l'avortament a Anglaterra em va transformar»

Ignasi Miranda

Albert Font, seminarista de l'arxidiòcesi de Tarragona (28 anys), és el primer impulsor a Catalunya de la iniciativa «40 dies per la vida». Consisteix a pregar 12 hores diàries, coincidint amb la Quaresma, davant d'un centre on es practiquen avortaments. L'activitat, nascuda el 2004, té projecció internacional des del 2007, amb un total de 675 ciutats adherides i, només aquest any, unes 300. L'experiència ha estat la clau d'una transformació personal viscuda per aquest fill de Riudoms (Baix Camp), que va decidir entrar al Seminari després d'un intens discerniment. Quan treballava d'enginyer a Sheffield, Albert Font va conèixer el que defineix com «una trobada diària que ha fet un gran bé a moltes dones», una vivència «que no jutja ningú i ofereix el valor de la vida des de la pregària i l'ajuda».

Com va començar aquesta història personal d'acostament a Déu?

Quan tenia uns 15 anys, se'm va parlar per primera vegada de vocació, del fet que tots estem cridats a ser plenament feliços perquè Déu se serveix de cadascun dels nostres dons i defectes. Durant una dècada, vaig anar buscant pertot arreu quina podia ser aquesta crida. Als 19 anys, vaig conèixer una noia amb la qual vaig estar sortint 4 anys. Tot semblava molt bonic, com idíl·lic, fins que vaig veure que passava el temps i que, tot i que l'estimava, em mancava alguna cosa. Notava que no hi havia plenitud, però no sabia què passava. Va ser frustrant veure que la meua vocació no era el matrimoni, tenint en compte que jo estimo moltíssim la família i

Elvira Casas, Albert Font, Robert Colquhoun i Ainhoa Iriso, d'esquerra a dreta.

sempre l'he valorada.

Com és concretament la seva història de transformació?

Quan tenia 22 anys, després d'acabar la carrera, vaig anar-me'n a Anglaterra a treballar com a enginyer. I el 2014, quan en tenia 25, van arribar a Sheffield, on jo vivia, els impulsors de «40 dies per la vida». Al final d'un acte de presentació, ens van animar a organitzar una d'aquestes campanyes a la regió de Hallam, molt pagana religiosament (només un 3% de catòlics) i amb alts índexs d'avortament. Quan es va produir aquesta proposta, em vaig sentir molt cridat a fer alguna cosa pel Senyor, perquè sempre veia que em trobava al lloc i al moment adequat. Conèixer l'avortament a

Anglaterra em va transformar.

El compromís amb «40 dies per la vida» i la decisió d'entrar al Seminari marquen un abans i un després en la seva fe?

Totalment. En diverses etapes de joventut, no he tingut vida activa de pregària. Em limitava a anar a missa els diumenges i resar un parenostre abans d'adormir-me. Aleshores em vaig adonar que, quan Father James, Emilia i Alejandra (dues noies d'Hondures) vam començar a organitzar «40 dies per la vida», necessitàvem urgentment pregar. Tenia clar que, si el Senyor no ho feia possible, no funcionava la campanya. Vaig començar primer a fer 45 minuts diaris de pregària personal i, ja de seguida, 3 hores cada dia davant de centres

d'avortament. De seguida, al final d'aquesta primera campanya el 2014, vaig veure que el Senyor em cridava a seguir-lo en el sacerdoci. Aquesta pau, aquesta joia i aquest amor del Déu que m'invita a seguir-lo, era per a mi com tocar el cel.

Què cal fer per anar al carrer Angli 39, a la Clínica Emece de Barcelona?

S'hi pot anar directament de 8 a 20 hores cada dia fins al diumenge de Rams, 9 d'abril. Allà sempre hi ha un mínim de dues persones pregant per aquests germans i germanes nostres que no neixen, per les famílies trencades i per totes les situacions. També es pot enviar un missatge a l'adreça 40diasporlavida@barcelona@gmail.com o entrar a la web www.40daysforlife.com/barcelona

Com s'aconsegueix que, en aquesta activitat pacífica nascuda als Estats Units, hi hagi més de 700.000 voluntaris i més de 12.600 nadons hagin nascut com a conseqüència de la iniciativa?

Amb esperit de pregària, d'estimar la dona que decideix avortar i tothom

sense excepció. Hi ha hagut mares que fins i tot han canviat d'opinió a la sala d'espera quan estaven a punt d'avortar. Hi ha centenars de casos diferents.

La iniciativa va més enllà de les creences?

De fet és aconfessional. Estan convidats a pregar creients de totes les religions, des de musulmans fins a cristians d'altres confessions, sempre amb el vincle comú de la defensa de la vida i l'amor als altres. En els meus anys a Anglaterra, he vist una barreja multicultural i he conegut i respectat totes les creences, encara que vegi la meua com la més autèntica i de connexió directa amb el Senyor. Per a mi, en definitiva, ha estat preciós que Déu m'hagi cridat mitjançant l'experiència d'aquesta realitat.

Rauxa

La bellesa del tot

Eduard Brufau

La bellesa no es pot explicar per la simple suma aritmètica d'elements bells. Una peça polifònica és bella no pas per la suma estricta de cadascuna de les veus, sinó per la dimensió totalment nova que creen aquestes veus quan es combinen. A partir d'uns primers elements no necessàriament excepcionals, s'acaba produint un efecte multiplicador que irradia en totes direccions.

El mateix passa amb les esglésies. El monestir de Sant Cugat del Vallès n'és un bon exemple: arquitectònicament és un temple gòtic remarcable, però al nostre país hi ha altres basíliques i catedrals del mateix estil que el superen en esveltesa i elegància. Pel que fa als retaules, altars i pintures que conserva no poden ser d'èpoques i estils més diferents; al costat de l'humil, magnífic i pulcre retaule gòtic de Tots els Sants trobem el barroc carregat i grandiloqüent de les

capelles del costat de migjorn. Encara cal tenir en compte, a la banda nord, els dos retaules renaixentistes, tan mesurats i continguts. I al presbiteri conviuen l'absis romànic, el finestral gòtic i la balustrada barroca. Per si sola, aquesta suma no hauria de donar un resultat especialment brillant, però contra el que podríem esperar, aquesta diversitat d'elements en conjuminen en una harmonia perfecta; malgrat la diferència evident d'estils, no hi ha cap trencament, sinó una continuïtat admirable que relliga tot el conjunt. Aquest esperit comú que entrellaça totes les parts en un espai arquitectònic ben proporcionat explica la percepció de bellesa que es té tan bon punt s'entra al monestir de Sant Cugat. És una bellesa que no es deixa atrapar per cap mètode analític i que tampoc no es redueix al sempre molt limitat gust personal.